Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Det ostindiske Shawl : Lystspil i 3 Acter.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Schubothe, 1809
Fysiske størrelse | Physical extent: 92 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Det ostind.
Schawl
af Rahbek

55, - 192.

Det Kgl. Bibliotek

130025479115

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det ostindiske Shawl

Lystspil

i

tree Acter

ved

K. L. Rahbek,

Professor og Theater Directeur.

Kiøbenhavn, 1809.

Trykt paa Hofboghandler J. H. Schubothes Forlag,

hos Christopher Græbe.

Personerne.

Miss Clary Truelove, elsket af Lord Sedley.
Fanny, hendes Kammerpige.
Lady Mary Flippant, Sir Arthur Singles Brud.
Lord Edgar Sedley, Parlamentslem for Darbyshire.
Tom Symons, Lord Sedleys Kammertiener.
Lady Arabella Tempest.
Sir Arthur Single, Lord Sedleys Onkel.
En Tiener hos Lord Sedley.
En Tiener hos Miss Truelove.

Første Act foregaaer i Miss Clarys Værelse, anden Act i en Sal til Lord Sedleys; tredie Act som første.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Act.

Første Scene.

Miss Clary, Fanny (sidde ved Haandarbeide.)

Miss Clary. See paa mit Uhr, hvad Klokken er, Fanny!

Fanny. Strax Middag, Miss!

Clary. Saa maa det staae! den maa være mere.

Fanny. Nei Miss, det er i fuld Gang, og det er jo ogsaa saa kort, siden jeg saae paa det sidst.

Miss Clary (halv ved sig selv.) Kort! Vel er det sandt, at det er en sørgelig Forfatning, naar hver Morgen kræver nyt Arbeide, for at udholde Dagen og bringe den til Ende, naar man

hvert Øieblik seer paa Klokken, om dog ikke en Time skulde være gaaet, som om den næste virkelig kunde bringe os noget bedre.

Fanny. Og om den nu bragte os Mylord, Misf?

Misf Clary. Hvor ofte har jeg bedet Dig at lade være at daare mig med den Indbildning?

Fanny. Men han maa dog engang komme.

Misf Clary. Maa han?

Fanny. Ih ja! da han veed, De er i London.

Misf Clary. Hvor tit har Du nu ikke sagt det i de ti Dage, vi nu har været her; og du seer, han er ikke kommen.

Fanny. Ja Herre Gud, Frøken! hvem veed, hvad der kan være i Veien? saadanne Folk er ikke altid deres egne Herrer; det er ikke saadan i London, som ude hos os i Darbyshire.

Clary (sukkende.) Nei Fanny! det har Du Ret i; det er ikke saadan i London.

Fanny. Men det er jo dog meget muligt, at Tilfælde, uventet Forfald ....

Clary. O Fanny! for den sande Kiærlighed er der hverken Tilfælde eller Forfald til; den flytter Bierge, og udfylder Afgrunde; man hører nok, Fanny, at Du har aldrig elsket.

Fanny. Nu Herre Gud, Miss! en Anden har ogsaa et Hierte; men rigtig nok saadan at græmme mig Dag ud og Dag ind, det vilde jeg ... Hys, det banker! hvem veed, Froken? (løber til Vinduet.)

Clary. Nu igien, Fanny! o hvor tit har Du nu i disse ti Dage saaledes faaet mit Hierte til at banke ham imode, og stedse forgiæves! havde Du elsket, saa var Du ikke saa villig til at daare mig med Forhaabninger, der saare saa dybt, naar de forsvinde. (Fanny sætter sig langsom.) Nu hvem var det, Fanny!

Fanny. Det var ingen anden end Lady Mary, der kom hiem. Hys! jeg troer, hun kommer herind. Gudskeelov! saa faaer De dog nogen Adspredelse.

Clary. Adspredelse! som om den tunge Tordensky, der hviler over mig, lod sig adsprede ved et flygtigt Mundsveir. Og dog — ret godt, at hun kommer; bedre altid at høre paa hendes letsindige Snakken, end paa mit eget tungsindige Hiertes daarlige Sværmerier.

Anden Scene.

Lady Mary, Clary, Fanny.

Lady Mary. Ønsk mig til Lykke, kæreste Clary, ønsk mig til Lykke! jeg bliver den lykkeligste Kone i hele Gammelengland.

Clary. Det haaber, ønsker, og troer jeg, kære Lady Mary! Sir Arthur er en værdig Mand, og De saae selv, hvor oprigtig en Deel jeg i Gaar tog i Deres Lykke.

Lady Mary. I Gaar! ja det er saa, o ja! men i Dag! i Dag o! det er noget ganske andet!

Clary. Noget ganske andet.

Lady Mary. Ja! vil De see, hvad jeg har faaet for en prægtig Foræring fra ham! jeg kunde heller ikke andet, end jeg paa Øieblikket maatte tage lige hiem og vise Dem det; vil De engang see? (breder et Shawl ud.) Det er et Shawl, som der aldrig er seet Lige til i London; og der skal ikke være mere end eet Mage til det i hele Indien; det er fine fem hundrede Guineer værdt imellem Brødre.

Clary. Det er virkelig overmaade smukt!

Lady Mary. Overmaade smukt! overmaade smukt! ikke mere end overmaade smukt! ih du min Gud! hvad er ikke overmaade smukt nuom-

stunder? det er uforligneligt, siger jeg Dem, uforligneligt. Hvad siger hun, Fanny?

Fanny. Det er guddommeligt, Deres Naade!

Lady Mary. Ja! det har hun ret i, Fanny! guddommeligt! det er det rette Ord. Der er kun, siger jeg hende, eet Mage til det i hele Indien; og det har den bekiendte Moll Tiptoe, hun veed, som gik over til Calcutta med den sidste Lord Governor. Og tænk engang, bedste Clary! det har været syv Maaneder paa Søen, og var ude i den store Orkan forrige Efterhøst. Det var et stort Guds Under, at det blev reddet, var det ikke?

Clary (tankespredt og uden synderlig at høre efter) Jo!

Lady Mary. Ja! kan De huske, Clary! da vi i Darbyshire læste saameget om alle de Ulykker, og alle de skrækkelige Ødelæggelser, og Skibbrud, og Søeskader, den Orkan havde voldt, og hvordan vi ynkede alle de ulykkelige Mennesker, som var omkommen, og havde været i Havsnød, og havde mistet alt, hvad de eiede; ja dengang tænkte vi mindst paa, at jeg selv havde været i saadan en Fare! o du min Himmel! havde jeg kunne drømt om det, jeg havde ikke kunne havt et roligt Øieblik! tænk Dem bare engang, om det dyrebare uforligne-lige guddommelige Shawl havde kommet til at

ligge paa Havsens Bund, hvad det havde været for en Ulykke!

Clary (sukker uden at høre efter.)

Lady Mary. Men De sidder jo ordentlig i Tanker, Barn! hvor kan De tage saa liden Deel i Deres Venindes Lykke?

Clary. Forlad mig, Lady Mary! Deres sande Lykke, den Lykke, at en værdig og ædel Mand bliver Deres, har jeg af mit ganske Hierte taget Deel i; men Pynt og Stads, veed De selv, har aldrig bekymret mig meget, og mindst nu.

Lady Mary. Og mindst nu! ih du min Gud! skulde man ikke snart troe, De tænkte endnu paa Deres Lord Sedley?

Clary. Endnu? Mylady! jeg troede dog ikke, De havde nogentid fundet mig saa kort af Hukommelse?

Lady Mary. I Darbyshire, Barn! i Darbyshire, men nu er De i London; der har ingen Menneske Hukommelse; der glemmer man ligesaa hurtig, som man glemmes; De behøver jo blot at see Dem i Speil paa Lord Sedley!

Clary. De kan maaskee have Ret, Mylady! at det var det klogeste Raad; imidlertid var det neppe den venskabeligste Maade at give mig det paa.

Lady Mary. Om Forladelse, kiære Clary! ifald jeg har sagt Dem noget, som var Dem ubehageligt; men De kan let tænke, at jeg ikke har andet i Hovedet end mit Shawl. Hør, veed De hvad? naar jeg nu har havt Bryllup, saa vil Sir Arthur bede Dem at flytte hen til os, for De veed nok, at saa før han er, kan han godt lide Dem, kanskee for det De næsten er ligesaa før, som han; saa maa han da føre sin unge Kone allevegne omkring, at see Alting her i London; jeg har mit deilige nye Shawl paa — for det skal ikke paa, for den Dag, jeg staaer Brud — Alles Øine vil vogte paa os, og . . .

Clary. De vil undskylde mig, Mylady! De var af den Godhed at følge med mig til London, da jeg skulde tage dette Huus i Besiddelse efter min Tante; i det Øieblik De flytter hiem til Deres, har jeg intet mere her at opholde mig efter, og tager tilbage til Darbyshire, som jeg aldrig burde forladt.

Lady Mary. De har heller aldrig forladt det, min Bedste! De har bragt det livagtige Darbyshire med Dem til London! De tænker, som i Darbyshire, De lever som i Darbyshire. . . .

Clary. Give Gud, jeg gjorde!

Lady Mary. Det gjør De, min bedste Clary! for Gud og al Verden just ligesom i Darbyshire.

Deres Bøger, Deres Harpe, Deres Brodeernaal er Deres eneste Tidsfordriv. Men min Gud! læser man da i London, musicerer man i London, bestiller man nogen Ting i London? Nei! nei! det overlader man til de Stakler, som er nød til det, fordi de er saa ulykkelige, at de maa leve af det. Det var nok Umagen værdt, at tage til London for!

Clary. Det, jeg tog til London for. . . .

Lady Mary. Var for at see Mylord Sedley, jeg veed det; jeg veed det; men hvor kan De da vente at faae ham at see paa den Maade, De lever? hvorfor vil De ikke søge ham, hvor han er at finde?

Clary. Jeg troede virkelig ikke, det var mig, der skulde søge ham?

Lady Mary. Nu! nu! hvem vil saaledes hænge sig i et Ord. De kom dog til London, for at samles med Lord Sedley? og hvor vil De da samles med ham, uden hvor han er? viis De Dem blot i den store Verden, Clary! og De vil drage Alles Øine til Dem.

Clary. De veed meget vel, at det hverken er, hvad jeg forlanger, eller fortiener.

Lady Mary. Fortiener, Barn! o! dertil behøvede De ikke at være halv saa smuk, som De virkelig er. De er ny; og det er her i London Alt.

Clary. Jeg frygter desværre for, De der siger en sørgelig Sandhed.

Lady Mary. Sørgelig! o ja! sørgelig nok for dem, der ere gamle her; men desglædeligere for os, som er nye; for ihvorvel jeg, som De veed, i min første Mands Tid har opholdt mig adskillige Aar i London, er jeg dog ved den lange Tid, jeg som Enke har tilbragt i Darbyshire, blevet saa godt som ny her igien; og De seer ogsaa, jeg havde knap opholdt mig her nogle faa Dage, før der strax fandtes et Parti for mig. Sandt er det, han er ikke ung, men han er rig.

Clary. Og en overmaade ædel Mand; det maa De for Alting ikke glemme.

Lady Mary. O nei! det staaer jeg da heller ikke saa let Fare for, da jeg har mit deilige Shawl til at minde mig; og see derfor vilde jeg, De ogsaa skulde lade Dem see i den store Verden; og naar saa Alles Øine vogtede paa Dem, og De blev Modeskaalen, og ingen snakkede om andet end den Skiønne fra Darbyshire, saa torde jeg nok sætte mit prægtige nye Shawl mod en gammel Andagtsbog, at Mylord snart vilde huske paa Dem igien.

Clary. Dersom det skulde behøves for at bringe ham mig i Minde, var det sikkert bedre, han glemte mig for stedse.

Lady Mary (som imidlertid har sysselsat sig med sit Shawl.) Hvorfor det, Barn! hvorfor det? det er aldrig værdt at være glemt. Men det er dog sandt, det er et guddommeligt Shawl! vil De engang see, hvilke Couleurer! det maa dog være et guddommeligt Land, det Indien. Men . . . jeg maa ud, Lady Modely venter mig; jeg tog bare hiem for at vise Dem mit Shawl, da jeg veed den Andeel, De tager i min Lykke, min bedste Clary! Dem og ingen Anden, for ellers skal ikke et Menneske faae det at see, før jeg har det første Gang paa. Farvel min bedste Clary (kysser hende) og vær nu ikke saa tungsindig! veed De, hvad? jeg vilde give Alting i Verden for at see Dem ligesaa lykkelig, som jeg er. Ja! Alting i Verden, paa mit nye Shawl nær, det forstaaer sig; for det holder jeg alt for meget af, det kan De ikke fortryde paa; vel, bedste Clary?

Clary. Aldeles ikke; især da det er en Foræring fra Deres Brudgom.

Lady Mary. Ja! og saadan en Foræring! nei! min Bedste! den kunde jeg rigtig nok ikke opoffre Dem; men forresten er der ingen Ting i Verden, jeg jo vilde give for at see Dem lykkelig, saa lykkelig, som jeg (omfavner hende, og siger i det hun gaaer ud) O mit guddommelige Shawl.

Tredie Scene.

Clary. Fanny.

Clary. Saa lykkelig som Du! maaskee har Du Ret, maaskee er Letsind Lykke, i det mindste saa længe man ikke har daaret sig med den Indbildning at have kiendt nogen sandere og bedre.

Fanny. Ja! men De maa ikke være vred, Misf! men jeg synes dog, der var Noget i det, Lady Mary sagde.

Clary. Noget? jeg frygter, der var kun alt for meget, Fanny. London, sagde hun, er det Sted, hvor man glemmer og glemmes, hvor man er Alt, naar man er ny, og Intet, naar man ikke er det mere. O! og jeg troede, det var med alle, som med mig, at hvad man eengang havde ret kiær, det sik man daglig og uafladelig mere kiær.

Fanny. Ja Misf! men at sige, hvad man har ret kiær.

Clary. O Fanny! der sagde ogsaa du mig en sørgelig Sandhed; nei umulig kan han have havt mig ret kiær, da han saa hastig, og saa ganske har kundet glemme mig.

Fanny. Ja men Misf! det er just det, jeg slet ikke kan faae i mit Hoved, naar jeg tænker

paa, hvordan han var, da han var ude i Darbyshire, at han saa snart. . .

Clary. Da var vi i Darbyshire, og da var jeg ny, Fanny!

Fanny. Men kanskee, Miss! at han ikke veed, De er her i London.

Clary. Og det var ham selv, der drev saa meget paa Nødvendigheden af, at jeg kom hertil, for at tage min Arv i Besiddelse! det var ham selv, der overtalte Lady Mary til at følge med, da han saae min Betænkelighed at tage ene til London!

Fanny. Ja men det var muligt, han kunde have glemt, De havde bestemt Deres Reise saa strax efter hans, og . . .

Clary. Vist! vist! London er det Sted, hvor man glemmer, og glemmes. Har han glemt det, saa har han ogsaa glemt, eller ønsker at glemme mere, Fanny!

Fanny. Men jeg synes dog, Miss! De kunde gierne tage et eller andet Paaskud til at skrive ham til, og lade ham Deres Ankomst vide.

Clary. For at give ham endnu flere Beviser paa Svaghed! O nei! nei! Fanny! jeg har ikke glemt, at ligefra det Øieblik, han havde Foie til at tröe, han ikke var mig ligegyldig, forandredes hans Forhold, drog han sig synlig tilbage, for omsider aldeles at forsvinde.

Fanny. O ja! det har man da endelig for seet, at, naar saadanne Herrer troe, de er visse i deres Sag, saa lade de fem være lige; men see! derfor var det just, jeg syntes, det er ikke saa galt det, Lady Mary sagde, at De skulde komme noget omkring, og lade Dem see, og giøre Opsigt; og naar han saa troede, han havde Medbeilere, saa lærte han nok at være paa sin Post; for glemt Dem har han ikke, Miss! det kan De troe; det er aldrig muligt.

Clary. Medbeilere! o han veed alt for vel, han aldrig hos mig kan faae nogen at frygte.

Fanny. Ja! dersom han kiendte Dem saa godt, som De kiender ham; men det er Sagen, Miss! man maaler gierne Andre med sin egen Alen, den Ene saavelsom den Anden, og ligesom De havde sat Dem i Hovedet, at Mylord nødvendig skulde være ligesaa trofast og bestandig som De, saaledes kan De ogsaa være sikker paa, at han i sine Tanker tiltroer Dem kanskee ikke saa lidt af sin Letsindighed.

Clary. Desværre Fanny! jeg har Grund til at frygte, Du kan have Ret.

Fanny. Og derfor mener jeg, at for Exempel et lille Brev, der kunde vække ham af sin Sikkerhedssøvn. . . .

Clary. Et Brev; og hvad skulde jeg da skrive ham? beraabe mig paa Løfter, han aldrig har giort mig, og jeg aldrig ønskede at modtage af ham. . .

Fanny. Hvorledes?

Clary. Jeg elskede ham, og jeg troede, han elskede mig; derom fandt jeg Forsikkring i hvert Ord, hvert Skridt, hvert Hiekast; og hvad anden Forsikring kunde jeg ønske?

Fanny (smilende.) Men ifald De havde en Ring eller saadan en anden lille Foræring fra ham, som De for Exempel kunde sende ham tilbage, saadan med et lille Brev, som . . .

Clary. Nei Fanny! jeg har ingen saadan Ting fra ham; det var ikke den rige Lord Sedley, ikke Millionæren Sir Arthur Singles formodentlige Arving, det var den vakkre ædle elskværdige Edgar, jeg elskede, og af ham har jeg aldrig modtaget nogen anden Foræring end en vild Rose, han en af hine lykkelige Dage brød af til mig paa en Spadseregang; den er vissen, men den skal aldrig komme fra mig, og engang hvile ved min Side, naar jeg er visnet som den.

Fanny. Herre Gud, Miss! det var slet ikke min Tanke at giøre Dem endnu mere bedrøvet; men jeg synes dog kun, at De dog umulig kan holde ud at gaae og græmme Dem, som De nu

i alle disse Dage har giort, og det dog var godt, om De fik Vished.

Clary. Alt i Livet er Uvished, Døden ene er Vished! husker Du ikke, vi har læst det, Fanny!

Fanny. Ja den Vished er vis nok, Miss; men see, jeg synes at gaae saadan Dag ud og Dag ind, det er alt for galt, og derfor vilde jeg, De skulde see at faae Ende paa det.

Clary. Nu ja! saasnart Lady Mary har havt Bryllup, og flytter ind hos sig selv, er der intet mere, der forpligter mig til at blive i London, og saa tager jeg tilbage til Darbyshire.

Fanny. For der at pine Dem med den Indbildning, at De kanskee aldrig saasnart var taget herfra, for han just netop samme Øieblik havde søgt Dem, og at det altsaa var Deres egen Skyld, De var gaaet glip af ham. Jo jeg kiender Dem, Miss.

Clary. Jeg troer det næsten, Fanny!

Fanny. Men see, derfor mener jeg, De skulde see at blive vis i Deres Sag og — veed De hvad? De kunde jo derfor gierne sende ham saadan en eller anden lille Bagatel, som om det var Noget, De havde faaet sendende, og troede, maatte være fra ham, men som De da, som det nu stod, umulig kunde tage imod.

Clary. Og skal jeg da besmitte min Pen med den første Usandhed i mit Liv?

Fanny. Og skal De da blive saaledes gaaende og græmme Dem!

Clary. Og bliver det da anderledes, fordi jeg fornedrer mig?

Fanny. Anderledes? jeg vil vædde mit Hoved paa, at Mylord neppe faaer det Brev i sine Hænder, før De har ham her for Deres Fødder.

Clary. Fanny!

Fanny. Ja Miss!

Clary. Om jeg torde troe Dig?

Fanny. Der kan aldrig være Tvivl om, Frøken; De er ikke af Dem, man saa let eller saa hastig kan glemme; kan vel være, at Mylord har faaet nogle Londonske Fluer i Hovedet, men det første Ord fra Dem vil med eet sætte ham lige hen igien i Darbyshire.

Clary. Men naar han nu kommer efter, at det Hele var et Opspind!

Fanny. Og hvad var da Grunden dertil? det maatte være en underlig Elsker, der blev fortrydelig over, hvad der skeede af Kiærlighed til ham. Tys! jeg hører Postmandens Klokke omme i den anden Gade; skynd Dem og skriv, Miss! og som sagt, De skal see, inden Soel gaaer ned, er Lord Sedley hos Dem.

Clary (gaaer til Skriverbordet men standser.) Ak Fanny! mit Hiertes Spaadomme vil ikke stemme med dine.

Fanny. Men husker De ikke, Miss, hvortit De i disse Dage har forlovet at troe Deres Hierte; tys! Klokken kommer nærmere! see der! der er Papiir; der er Pen! skynd Dem, skynd Dem! inden han er vor Dor forbi.

Clary. Nu vel da paa Dit Ansvar! (skriver faa Ord) men hvad skal jeg nu sende? mine faa Smaapretiosa kiender han.

Fanny. Inde paa Nathordet staaer det lille Chagrins Skrin med Deres afdøde Tantes; vil De tillade, skal jeg løbe derind, og tage Roget; det kan jo være det samme, hvad det bliver, da vi faaer det saasnart igien, og saa skal jeg nok forsegle og skrive uden paa, for Postklokken er her visst alt lige ved Dorren. (løber med Seddelen.)

Fierde Scene.

Clary (ene.)

Fanny! Fanny! borte er hun! nu lad saa være! i det mindste bringer det mig vel Vished, Ende paa mine daarlige Forhaabninger, paa den smærmeriske Drøm, jeg endnu bestandig lader mig

inddysse af. Clary! og vil Du virkelig vækkes af denne Drøm? var det maaskee ikke snarere Frygten for at blive opvakt af den, der nys giorde Dig saa betænkelig, saa ængstelig? — Ah! er Du der alt igien, Fanny!

Femte Scene.

Fanny. Clary.

Fanny. O Miss! tænk Dem en Lykke over alle Lykker! Da jeg vil løbe ind i Deres Cabinet giennem den blaa Stue, hvad seer jeg saa? Lady Marys deilige nye Shawl bredt ud paa en Stol! og jeg var ikke seen, kan De troe, før jeg fik det svøbt ind og forseglet, og skrevet uden paa, og afsted med det til Postmanden.

Clary. Lady Marys Shawl! er du afsindig?

Fanny. Ih nei vist ikke, Miss! saadan et Shawl som det; Mylord vil giøre store Øine, kan De troe! saadan en Present kan ikke komme fra nogen mindre end en Nabob eller en nylig hiemkommen Lord Governor!

Clary. Men hvor er det muligt, Du har kundet faae et saa affindigt Indfald? skynd Dig efter Postbudet at faae det tilbage igien, hvad det saa skal koste!

Fanny. Af Postkassen, Miss? det vilde være en reen Umulighed, om De saa var Lord Postdirectorens egen Gemalinde.

Clary. O Gud! og naar nu Lady Mary kommer hiem, og savner sit Shawl.

Fanny. Hun kommer ikke hiem i Aften, Miss! hun tager med Lady Modely ud til Lady Brown paa hendes Lystgaard, og der bliver hun i det mindste til i Morgen tidlig, og inden den Tid har Mylord længe været her med Shawlet igien!

Clary. Nei! nei! Fanny! det maa for ingen Priis komme i hans Hænder! der har du min Guldbørs, skynd dig! afsted! faae fat paa hans Kammertiener Symons, at, naar der kommer saadant et Brev, han holder det an, og lader Dig faae det; du kan give ham, love ham, byde ham, hvad det skal være, blot at det ikke kommer i hans Herres Hænder.

Fanny. Men min Gud, Miss!

Clary. Ingen men! og ingen Indvendinger! afsted! afsted! jeg er i en dødelig Angest, indtil jeg seer Dig igien; og vov ikke at komme for mine Øine, uden at bringe mig Shawlet og Sædlen igien. O Fanny! Fanny! det bæres mig for at Du har styrtet mig af een Ulykke i en anden.

Fanny. Ja ja da, siden Miss endelig saa befaler; men De kan troe, det vilde være langt

bedre, at have ladet Mylord bringe det tilbage selv.

Clary. Skynd Dig bare! skynd Dig! jeg vil tælle hvert Øieblik, indtil Du er her igien.

(Fanny og Clary gaae.)

Ende paa første Act.

Anden Act.

(Sal hos Lord Sedley med to Dørre, hvoraf den paa venstre gaaer ind til hans Cabinet, den paa høire er den almindelige Indgang. I Baggrunden er en colossalsk Gruppe, der forestiller Amor og Psyche.)

Første Scene.

Symons, Fanny, (som kommer ind.)

Symons. Ei! smukke Fanny! hvad skal man skrive, at man seer Dem hos os?

Fanny. De skulde heller spørge, hvad man skal skrive, at man ikke seer Dem hos os. Det er nu hele ti Dage vi har været i London, og min stakkels Miss venter, og venter, og den, der ikke kommer, er Lord Sedley; og den, der græm-

mer sig Dag ud og Dag ind, er den stakkels Miss Clary. Veed han vel, at det er slet ikke ret giort.

Symons. Miss Truelove maa virkelig undskylde Mylord. Her i London er han saalidet Herre over sin Tid, at han virkelig endnu ikke har havt et Øieblik (forlegen.)

Fanny. O ja! det troer jeg gierne. Det var ogsaa det, Lady Mary sagde, og man veed ogsaa nok, hvor travelt saadanne Herrer har; og han Master Symons har da vel ogsaa ligesaameget at bestille, for det lader snart, som han ikke engang ret har Stunder at snakke et Ord med mig nu. I Darbyshire var han dog ikke saa prutten paa at sladdre et Halvqvarteers Tid bort med stakkels Fanny Tattle.

Symons. Det vil altid og allevegne være mig en Fornøielse at snakke med den vakre Fanny, men . . .

Fanny. Kun ikke nu og her! det kan jeg godt mærke. Jo sig kun reent ud, at jeg er kommen til Uleilighed.

Symons. Bevar os vel! saa vakker en Pige kan aldrig komme til Uleilighed. Men — jeg vil sige Tingen ligefrem, som den er. Her boer en Dame lige overfor, naar hun faaer Bie paa, her kommer Fruentimmer, saa vil der ligge et Pokkers Huus.

Fanny. Ja saa! jeg forstaaer ham, Master Symons! saa er det ingen Under, at hans Herre var saa lidt Herre over sin Tid; fy det er ret hæsligt af Lord Sedley saa hastig at glemme min stakkels Froken, der dog aldrig i Verden vil kunne glemme ham, veed han vel det, min gode Master Symons!

Symons. Men min Gud, vakre Fanny! hvad kan jeg til det; og overalt saa har min Herre langt fra ikke glemt hendes Herskab endnu! og tvertimod! jeg troer, det er hele Ulykken; for af den Aarsag . . . (der bankes stærkt paa Dørren.) Død og al Ulykke! det skulde dog vel aldrig være Lady Arabella! . . nei Gudskeelov! det er dog kun Mylord og hans Onkel den gamle Sir Arthur Single.

Fanny. O Gud! gode kiære Symons! er der ikke noget Sted, jeg kan skiule mig! jeg skulde saa nødvendig tale et Par Ord med ham; og jeg veed, min Froken vilde ikke for Alt, hvad til er, at hans Herre skulde faae mig at see her. Kan jeg ikke løbe derind?

Symons. Nei det er Herrens Arbeidskabinet, der har han selv Nøglen til, og der kan jeg ikke lukke Dem ind.

Fanny. O Gud! og gaaer jeg derud, saa løber jeg Dem lige i Hænderne! ah! hvad skal

jeg arme Pige da gisre? er her da heller slet intet Sted, man kan skiule sig herinde?

Symons. Hør, veed De hvad? smut der bag ved det Postament, og hold sig ganske rolig, saa tænker jeg ikke saa lige, de blíver hende vaer i det de gaaer igiennem Værelset; og saa snart de saa er kommet ind i Herrens Cabinet, saa maa hun liste sig strax bort; for den Argus her ligeover for er jeg saa bange for, som for Fanden.

Fanny. O ja ja paa Øieblikket, saasnart jeg bare faaer forrettet mit Ærende, for jeg maa endelig snakke med ham, bare to Ord, og ...

Symons. Hys, De er lige her ved Døren! skynd sig, skynd sig, og hold sig for Alting ganske rolig, saa vil jeg dog haabe, vi slipper igiennem, den Gang.

(følger hende til Gruppen.)

Fanny. O Gud! kiære Symons! jeg ryster, som et Æspeløv, saa bange er jeg! og min stakkels Frøken! o Gud! dersom han bare vidste...

Symons. Hys! hys! der har vi dem! nu for Alting stille!

Fanny. Ja ja! o! hvem der bare var vel herfra, og ude af den Knibe! saa skal jeg nok vogte mig en anden Gang.

Symons. Stille! stille! der er de.

Anden Scene.

Fanny (Fiinlt.) Lord Sedley. Sir Arthur Single. Symons.

Lord Sedley. Dersom nu Onkle befaler at træde ind i mit Cabinet, at jeg kan modtage Deres Befalinger.

S. Arthur. Behøves intet, hvad jeg har at sige, kan jeg sige her.

(Symons gaaer paa et Vink.)

Lord S. Som Onkel befaler, hvorvel...

S. Arthur. Nei! nei! jo kortere jeg gaaer ind i Dit Huus, jo kortere har jeg ud af det igien, og jeg vilde, jeg var alt derfra.

Lord Sedley. Det gior mig usigelig ondt i den Grad at have paadraget mig Deres Ugunst, at den endog falder tilbage paa mit Huus; saameget mere, da jeg aldeles ikke veed at have forskyldt den.

S. Arth. Du veed det ikke! vel! bild Dig da heller ikke ind, at jeg er saadan en Daare, at troe, jeg høres af den, der ikke hører sin egen Samvittighed.

Lord Sedley. Min Samvittighed? jeg tilstaaer Dem Onkel! at jeg endnu aldrig i Verden har hørt Dem tale i saa haard en Tone, som den, De i dette Øieblik betiener Dem af mod en Søsterson, som De hidtil har overøst med Godhed.

S. Arthur. Det er just det, jeg bebreider mig, og det er derfor jeg har fuldt og fast besluttet ikke mere at gjøre mig medskyldig i Dine Daarskaber, Dine Laster, Dine Forbrydelser ved at række dem Haanden.

Lord S. De maa forlade mig, Onkel! at jeg beder Dem forklare Deres Ord.

S. Arthur. Jeg taler vort Modersmaal, og nævner hver Ting med sit rette Navn, saa troer jeg ikke, der gjøres videre Forklaring behov. At træde sin egen Lykke under Fødderne kalder jeg Daarskab, at spilfægte med Andres, kalder jeg Last, og at gjøre det under Masken af Alt, hvad der et helligt og ærværdigt i Verden, kalder jeg Forbrydelse; og jeg troer ikke nogen, der ikke selv frygter for at blive truffet af de Navne, kan eller vil kalde det anderledes.

Lord S. Formodentlig er det mit Forhold mod Miss Truelove, Onkel troer at burde belægge med saa haarde Navne.

S. Arth. Tildeels Sir! tildeels!

Lord S. Har Miss Clary besværget sig over mig til Dem?

S. Arthur. Hvad tager Deres Herlighed mig an for? en Kobler, en Ægteskabscommissionair! paa Ære! det var det sidste, jeg vilde være! vel var den afdøde retskafne Sir Toby

Truelove den kiæreste Ven, jeg havde paa Jorden; vel er der ingen Ting, jeg jo vilde og kunde giøre for hans værdige Datter! men desmindre kunde det ogsaa falde mig ind at vilde koble hende til et Menneske, der saa lidt er hende værd, og saa lidt veed, hvad hun er værd, at han kan opofre hende for en Lady Tempest.

Lord S. Opofre hende, Onkel? jeg forsikrer Dem paa Ære, at der ligesaa lidet har været noget Baand mellem mig og Miss Truelove, som der er, eller kan være noget mellem mig og Lady Tempest, der, som De vel veed, ikke engang er formelig skilt ved sin Gemal.

Sir Arth. Baand! hvad kalder Du Baand? I Skranken, hvor Lovtrækker staaer mod Lovtrækker, der veed jeg, hvad Loven og dens bogstavelige Udtydning kræver; der veed jeg, at et Ord, et Bogstav, en Streeg, en Tøddel kan være tilstrækkelig til at giøre den allerhøitideligste Forpligtelse ugyldig; men mellem Mand og Mand er et Ord helligt, og mellem ærlig Mand og ædel Qvinde maa det være ti Gange mere.

Lord S. Jeg forsikrer Dem paa Ære, Onkel! jeg har ikke givet Miss Clary noget Ord.

Sir Arth. Tal ikke til mig om Din Ære! des ærelsere er Du, naar Du uden at binde Dig har vidst at binde hende; Clary er ikke af de for-

fængelige Fianter, der drømme dem en Tilbeder i ethvert Mandfolk, der kaster Øinene paa dem; hun elskede Dig ikke saa høit, dersom Du ikke havde giort Dig Umage for at faae hende til at troe, Du elskede hende.

Lord S. Og naar jeg nu virkelig elskede hende? naar jeg elsker hende endnu? og naar just denne min Kiærlighed er Grunden, at jeg drager mig tilbage, medens det endnu er Tid?

Sir Arth. Grunden! Nei! jeg skal sige Dig Grunden! Grunden er, at Du har forgabt Dig i denne Lady Arabella Tempest! denne Flane, denne Forførerske, denne Furie; og for hendes Skyld har Du glemt den huldе trofaste Clary! et vakkert Bytte, i Sandhed!

Lord S. I det mindste et ærligt Bytte, Onkel! hvad Lady Arabella fordrer af sine Tilbedere, kan jeg tiltroe mig; jeg har Fiælighed for hendes Luner, Rang for hendes Forfængelighed, Midler for hendes Overdaad. Hvad derimod Miss Clary fordrede, og fortiente, var et Hierte, der trofast og bestandigt vilde blive ved at elske hende, en Mand, i hvis Hænder hun trygt kunde betroe sit Livs Lykfalighed, og . . .

Sir Arth. Nu!

Lord S. Lad mig sige Tingen, som den er; jeg føler, jeg erkiender mig ikke at være, ikke

at kunde blive denne Mand. Det være min Brøde eller min Ulykke, men jeg tilstaaer det, mine Erfaringer blandt Qvindekiønnet har hidtil giort mig uvillig til at troe paa trofast og bestandig Kiærlighed, og ufikket til at giengielde den. Da jeg for Parlamentsvalgets Skyld opholdt mig i Darbyshire, giorde jeg Miss Clarys Bekiendtskab; hun var smuk, jeg hyldede hendes Skionhed uden Betænkning, overtydet om at alt, hun var, som, hvad jeg hidtil havde kiendt og tilbedet; men saasnart jeg fik Grund til at troe, jeg havde bedraget mig, ansaae jeg det for min Skyldighed ikke at bedrage hende; ikke at lade hende vente sig af mig, hvad jeg efter mine Grundsætninger ikke troer at kunde blive.

Sir Arth. Edgar! hvad er det Du vover at vedgaae! i hvad for Kredse maa Du have indsamlet, hvad Du kalder Dine Erfaringer? hvad er det, Du ikke undseer Dig ved at kalde Grundsætninger? Edgar! Edgar! jeg veed ikke, om jeg meest skal fordomme eller beklage Dig! thi ved Gud! det er et elendigt Menneske, der miskiender Qvindeværd, og mistvivler om huuslig Lykksalighed.

Lord S. Virkelig Onkel! jeg er i nærværende Øieblik saare langt fra at prise mig lykkelig; men jeg frygter, jeg staaer ikke til at omvende.

Sir Arth. Tro heller ikke, jeg har det ifinde. Hvad Miss Clarys Kiærlighed ikke har formaaet, vil en gammel gnaven Onkels Formaninger endnu uendelig mindre være istand til. Ogsaa er det heller slet ikke det, jeg vilde tale med Dig om. Jeg kom blot for at advare Dig, at Du, naar Du troer at have Midler nok for Lady Tempests Overdaad, i det ringeste ikke giør Regning paa mine.

Lord S. Som De behager, kiæreste Onkel! jeg har altid sat langt større Priis paa den Godhed, der vilde tildele mig en saa ansеelig Formue, end paa Midlerne selv, som ved den skulde blive mig til Deel. Lad mig blot faae den første tilbage, og giør ved Deres Midler, hvad De vil.

Sir Arth. Meget forbunden for Din Tilladelse; det var desuden for silde, om Du vilde nægte mig den; min Beslutning er uforanderlig taget; jeg gifter mig i Morgen.

Lord S. Jeg ønsker Dem megen Lykke, kiæreste Onkel! og tør man spørge med hvem?

Sir Arth. Jeg hverken ønsker, eller venter mig nogen Lykke, det er heller ikke derfor jeg gifter mig; men da jeg i disse Dage har hørt den ene Fortælling efter den anden om alle de Optøier og alle dumme Streger, hvortil den smukke Lady Tempest fik den unge Lord Sedley, saa blev jeg saa forbittret, at jeg for at tage Hævn over

Dig besluttede at gifte mig med den første den bedste, og da jeg just kom forbi Miss Clarys, gik jeg derop, og . . .

Lord S. (noget forvirret.) De ægter Miss Clary!

Sir Arth. Har jeg sagt et Ord om det? jeg ægter hendes Veninde Lady Mary, som er kommet med hende fra Darbyshire.

Lord S. De ægter Lady Mary Flippant!

Sir Arth. Ja! ja! jeg ægter Lady Mary Flippant! o ja! jeg veed meget godt, at hun ikke er, hvad I behager at kalde smuk; hun er just heller ikke, hvad mellem Jer hedder ung, og jeg sagde usandt, hvis jeg sagde, hun var saa aldeles efter mit Hoved; men ligemeget, jeg havde sat mig for at frie til den første den bedste, og jeg har endda af Lykke at sige, at jeg traf paa hende. Jeg friede, hun sagde ja! jeg ægter hende i Morgen, og giver hende alle mine Midler; see! det var, hvad jeg havde at sige Dig! nu har jeg forrettet mit Ærinde, og gaaer min Vei for aldrig mere at see Dig for mine Øine.

Lord S. Men kiæreste Onkel!

Sir Arth. Ingen men . . . Vi to er færdig! jeg gaaer nu hen at søge min Brud, i Morgen skal hun være min Kone; gaaer det godt, er det en Lykke; hvis ikke skal det være min Trøst,

hver Gang hun giør mig noget imod at bande baade Dig og Lady Tempest af mit ganske Hierte, for det er Jer, der er Skyld i, at jeg gifter mig.

Tredie Scene.

De Forrige. Lady Tempest (udenfor.)

Lady Tempest (udenfor.) Ikke hiemme! det er ikke sandt. Jeg saae ham jo for et Øieblik siden selv komme op af Gaden.

Lord Sedley (afsides.) Lady Tempest! nu i Sandhed! hun kommer ret tilpas.

Sir Arth. Hvad er det for en hviirvlet Visit? det er dog vel aldrig....

Lord Sedley. Jo netop Onkel! Lady Tempest! og jeg beder Dem....

Sir Arth. Død og Fordømmelse! saa lad mig komme ud! Sir! lad mig komme ud! jeg vil ikke mødes med hende for alt det, jeg veed i Verden.

Lord Sedley. Men det er aldeles umuligt, Onkel! med mindre De vil løbe hende lige imøde.

Sir Arth. Nei! jeg vilde heller løbe Beelzebub imøde med alle hans Engle. Kan jeg ikke gaae ind i Dit Cabinet?

Lord Sedley. Jeg er bange, saavidt jeg kiender hende, Onkel ikke længe der vilde være i Fred, overalt kan jeg ikke vel andet, end lade hende trine derind, og gior jeg det ikke, er jeg saameget sikrere paa, at hun troer der maa stikke noget under, og vil derind, enten jeg tillader det eller ikke.

Lady Tempest (udenfor.) Nogen hos ham! Jeg veed nok, hvem der er hos ham; det er just derfor, jeg vil ind.

Sir Arth. Er der da ingen Sted her, man kan skiule sig? jo, bag den Gruppe (løber til den, og farer tilbage, da han seer Fanny.) Ah! Pladsen er optaget.

Lord Sedley. (Forundret.) Fanny! hvad gior hun der?

Fanny. Jeg havde et Ærinde til Master Symons, Mylord, og i det samme hørte jeg Dem, og

Symons (udenfor.) Men Deres Naade!

Lady Tempest (ligeledes.) Men Master Symons! jeg vil ind.

Sir Arth. Død og al Ulykke! der har vi den Furie! (til Fanny) Vær saa god, min lille Pige! at lade mig faae Plads hos sig der.

Lord Sedley. Hvorledes Onkel! De vil virkelig....

Sir Arth. Jeg vilde lade mig spærre som Hamlet ind i en Røddeskal, for ikke at mødes med hende. Det er for Din egen Skyld; jeg staaer ikke inde for noget, hvis vi støde paa hinanden. Plads, Plads, min lille Pige!

(træder ved Siden af Fanny bag Gruppen.)

Lord Sedley. (i Tanker foran.) Hvad kan Fanny ville her? skulde Clary... det maa Symons oplyse.

Fierde Scene.

Fanny og Sir Arthur i Skiul, Lord Sedley, Lady Tempest, Symons.

Lady Tempest (i det Symons triner ind, og aabner Dørren for hende.) Lad kun være, jeg skal nok mælde mig selv, hvis jeg ikke alt er mældt.

Lord Sedley (skyer Symons en Nøgle til Cabinetsdørren.) Gaae ind i mit Cabinet, og bliv der, til jeg kalder.

Lady Tempest. Jeg maa befrygte, jeg kommer til Uleilighed.

Lord Sedley. Lady Arabella! hvor var det muligt?

Lady Tempest. Jo jo! først blev De nægtet hiemme, og siden hedde det, Deres Onkel var her.

Lord Sedley. Det var han virkelig ogsaa; han forlod mig i dette Øieblik.

Lady Tempest. Saa! er han da med Deres Tilladelse gaaet udaf Vinduet? ud af Døren er der ingen kommet, siden De kom hiem, det veed jeg med Vished; med mindre han skulde være i det Cabinet.

Lord Sedley. At han ikke er der, vil Lady Bella strax kunde overtyde sig om, naar hun vil behage at træde derind.

Lady Tempest. Siden, siden Mylord! jeg længes rigtig nok efter at see ham for at lykønske ham til hans unge smukke Brud, hahaha! imidlertid! det har ingen Hast, og er han der, kan han jo saa ikke undgaae mig; Cabinettet har ingen Udgang til den anden Side. De seer, Mylord! jeg kiender Deres Bopæl, som det kunde være min egen.

Lord Sedley. For megen Opmærksomhed, Deres Naade!

Lady Tempest. O nei! nei! ikke nær endda nok, det er jeg vis paa, men overalt vil jeg sige Dem, jeg slet ikke troer, det var for hans Skyld, De blev nægtet hiemme for mig.

Lord Sedley. Det er jeg i det mindste ikke bleven efter min Befaling, Mylady! da jeg ikke kunde vente mig den Lykke af et saadant Besøg. . . .

Lady Tempest. Et saadant Besøg, Mylord! vel muligt! men i det mindste er det dog hverken det første eller det eneste Fruentimmerbesøg, De i Dag har faaet, og . . .

Lord Sedley. Jeg, Lady Bella! et Fruentimmerbesøg? ikke, det mig er bekiendt.

Lady Tempest. Ja ret De, Mylord Sedley! et Fruentimmerbesøg, efter hvad mig er bekiendt! jo! jo! jeg kiendte hende ret vel, den lille vimse, smilende, spædlemmede Nymphe, der smuttede herind, ikke ret mange Minuter, før Deres Herlighed kom hiem.

Lord Sedley. Ikke til mig! det forsikrer jeg Deres Naade! det maa have været til min Kammertiener Symons.

Lady Tempest. Deres Kammertiener Symons! o ja hvorfor ikke det! Iris og Mercurius! det er i sin Orden; han var jo desuden med i Darbyshire.

Lord Sedley (stedse mere forlegen.) I Darbyshire! men jeg forsikrer Deres Naade. . .

Lady Tempest. Men jeg forsikrer Deres Herlighed, at jeg kiendte den unge Terne fuldkommen vel. Troløse!

Lord Sedley. Men i Sandhed, Mylady! det skulde undre mig....

Lady Tempest. Om jeg kiendte hende alt, da hun kun ti Dage har været i London. Jo jo! Mylord! jeg kan beskrive Dem hende, og hendes Herskab, og alle hendes Medtienere, og deres hele Huussinde saa nøie som et Stikbrev eller et Reisepas i Krigstid. Hendes Herskab hedder Miss Clary Truelove, atten Aar gammel, middelmaadig af Høide, bruun af Øine, blond af Haar, Landsbycouleur... Nu nu! bliv ikke rød, Mylord! De seer selv, at jeg kiender hende saa nøie, at om hun løber fra Dem engang, kan De ingen bedre betroe til at lyse efter hende i Aviserne end mig.

Lord Sedley. Jeg forsikrer Dem nok engang, Lady Bella! og det paa Ære, at jeg i den Tid, denne unge Dame har været i London, hverken har seet hende, eller faaet mindste Bud fra hende.

Lady Tempest. Jeg veed det, Mylord! jeg veed det! jeg forsikrer Dem, at hverken De eller nogen af Deres kan giøre eet eneste Skridt, uden at jeg jo er underrettet derom i samme Øieblik, som

Beslutningen er tagen. Jeg er i saa Fald betient som en Politiminister i et nystiftet Rige.

Lord Sedley. Jeg beundrer Deres Naades Alvidenhed.

Lady Tempest. Virkelig! det er Tegn til, De maa endnu være en slettere Elsker, end jeg saae Dem an for, siden det undrer Dem, Kierlighed er alvidende. Jeg kan sige Dem, at Deres Landsbyskionne har ventet Dem hver Dag, siden hun er kommen til London; at hun ikke har havt en Fod ude af en Dør, siden hun kom, af Frygt for at forfeile Mylords Besøg; at, naar hun har stirret sine Øine matte hele Dagen igiennem, for at see ud, om den utroe Æneas dog ikke kommer, saa græder hun dem, som en sand Didone abandonata, trætte om Aftenen over hans Udeblivelse.

Lord Sedley. Deres Naade er sandelig langt bedre underrettet end jeg, der ikke veed det mindste mere om hende, end at hun skal være kommen til London for nogle Dage siden.

Lady Tempest. Jh! saa er jeg maaskee kommet for tidlig, inden den tro Iris sik forrettet sit Ærende; eller maaskee den gamle suurmulende Onkel har været i Veien; nu saa lad os ikke opholde hende længere. Hendes Herskab venter vist hendes Hiemkomst med Utaalmodighed. Jeg beder

Dem, lad mig ikke være til mindste Uleilighed. Lad hende kun komme frem.

Lord Sedley. Men Mylady!

Lady Tempest. Men Mylord! hun skal frem. Være her maa hun, mindre hun ligesom Sir Arthur skulde taget Flugten ud af Vinduet. Herinde kan hun ikke vel være, med mindre — (seer sig om) hun skulde være bag den Gruppe, der staaer saa beleilig, og saa betydende.

Lord Sedley (yderst forlegen, træder imellem for at hindre hende at gaae derhen.) Jeg besværger Dem, Myladi.

Fanny (som i sin Angest vil nytte dette Øieblik til at smutte bort, gior et Feiltrin, og giver et Skrig af sig.)

Lady Tempest (vender sig, bliver hende vaer, og slaaer en høi Latter op.) Hahaha! Velkommen mit smukke Barn! det var artigt af hende, at hun saaledes kom frem af sig selv. Nu Mylord! De seer jeg var vel underrettet, og De maa være mig ret forbundet, at jeg saaledes kunde mane den lille Amorine frem, der Dem uafvidende var Dem saa nær. Nu lad mig ikke være til mindste Uleilighed. Forret hun sit Ærende, mit smukke Barn! hvad skulde hun her? (vred.)

Fanny (forlegen og undseelig.) Jeg havde noget at tale med Mylords Kammertiener, Master Symons og

Lady Tempest. Hun har gode Øren, mit Barn, mærker jeg! med Mylords Kammertiener Master Symons! (i Fannys Tone) Og hvor kom hun da bag den Gruppe, min Smukke! legede hun og Master Symons maaskee Skiul.

Fanny. Jh nei, Deres Naade! men i det samme kom Mylord og hans Onkel, den gamle Sir Arthur, og da de ikke maatte see mig. . .

Lady Tempest. Hvad for De? mit Barn! Mylord eller den gamle Onkel! den sidste? ikke sandt! hun har ellers et godt Hemme, min lille Pige! hun har hastig fattet sin Lectie. Men sig nu Sandheden! er hun ogsaa vis paa, at det var for den gamle Onkel og ikke for mig, hun krøb i Skiul?

Fanny. Ja, det veed Gud, jeg er, Deres Naade! for hvor kunde jeg drømme om, at en Dame, som Deres Naade, vilde komme til en ung ugift Herre i hans Huus?

Lady Tempest (overmaade opbragt.) Hun er impertinent, Mamsell! — og hvor er da den Onkel, al Verden snakker om? han kan dog vel ikke være sunken i Jorden?

Fanny. Jh nei! Deres Naade! da han hørte, De kom, saa løb han jo hen, og skiulte sig bag det store Billede ved Siden af mig.

Lady Tempest. Allerkiæreste, charmant, guddommeligt! altsaa et Tête à tête bag Amor og Psyche! o vær af den Godhed, at komme frem, Hr. Amor, Deres Psyche har røbet Dem.

Sir Arth. (kommer frem.) Hvad har Deres Naade at befale?

Lady Tempest. Intet, slet intet, ikke det allermindste! jeg veed ikke, jeg kunde befale nogen Ting, der kunde være halv saa fornøieligt, som at træffe den gamle ærværdige Sir Arthur Single tête à tête i Skiul med en ung Pige bag Amor og Psyche.

Fanny. Jh nei! Deres Naade! det var jo slet ikke med mig, at den gamle Herre var i Skiul; men ligesom jeg skiulte mig for Mylord og ham, saaledes skiulte han sig for Dem; for han vilde, som han selv sagde, før møde, jeg veed ikke hvem, og alle hans Engle, end Deres Naade.

Lady Tempest. Vogt hun sig, Mamsel! at hun ikke faaer Grund til at sige det samme; nu kan hun gaae hiem, og formælde sit Herskab min Helsen, og sige, hun kan gierne spare sine Ambassader til Mylord, for jeg er paa min Post, det kan hun forlade sig paa.

Fanny. Jeg forsikrer Deres Naade, at, dersom min Froken trængte til det Raad, skulde hun i det mindste ikke behøve at faae det fra Dem. Jeg har, som Deres Naade selv behagede at sige, gode Øren og et ganske godt Hemme, og jeg behøvede kun at fortælle hende lidt af, hvad jeg hørte der bag Stolten, saa troer jeg sikkert, Fristelsen vilde forgaae hende at sende Ambassader til Mylord, om hun ellers nogensinde havde havt den. Deres Naades underdanige Tienerinde! (i det hun løber ud) Vare jeg dog kunde faae fat paa Symons.

Femte Scene.

Lady Tempest, Sir Arthur, Lord Sedley.

Lady Tempest. Nu gamle Herr Amor! skal De ikke flyve efter Deres Psyche! sagtens er De den ældste Kierlighedsgud, jeg endnu har havt den Ære at see, men Deres Vinger maa De dog have i god Stand endnu, siden De i Gaar først fik Dem en Brud, og allerede i Dag har en Tête à tête her med en ung Pige! Vogt Dem, vogt Dem; det vilde være en Kierlighedsgierning itide at advare Deres smukke unge Brud, at hun kunde stække Deres Vinger. Hahaha! Lord Sedley! hvad er det,

da, man tager os stakkels unge Mennesker saa ilde op, naar den gamle strænge Moralist Sir Arthur Single tager sig saadanne Friheder?

Sir Arthur. Mylady! De har jo selv hørt, hvad den unge Pige sagde; jeg skulle mig, for det jeg heller vil møde — De veed nok — end Dem. Jeg beder Dem altsaa, De lader mig være i Fred.

Lady Tempest. Saa De er altsaa saa bange for at møde mig! den fritalende gammeldags diærve Sir Arthur Single er bange for at falde i mine Hænder og for min Tunge?

Sir Arthur. Ja! just derfor, Deres Naade! det er altid et Spørgsmaal, hvem af os det vilde bekomme værst.

Lady Tempest. Jh nu! det havde jeg altid Lyst at forsøge. Imidlertid! det er sandt, inden jeg glemmer det, maa jeg dog have den Fornøielse at gratulere Dem til Deres smukke unge Brud! for det er jo dog vel sandt, De ægter Lady Mary Flippant?

Sir Arthur. Jo Myladi, tak skee Dem!

Lady Tempest. Mig! det er i Sandhed første Gang jeg hører nogen giøre mig den Ære at give mig Skyld for at have stiftet et Giftermaal; brudt et og andet, har jeg nok hørt, jeg har havt

Ord for. Og hvor kommer jeg, om jeg tør spørge, til den Ære?

Sir Arthur. Meget ligefrem Deres Naade! af Ærgrelse over, at min Herr Søsterson har ladet sig hilde i Deres Garn. . . .

Lord Sedley. Onkel!

Lady Tempest. Lad De ham tale ud, Edgar! nu — hilde i mine Garn? videre.

Sir Arthur. Besluttede jeg, for at tage Hævn over ham, at gifte mig med den første den bedste, om det — troer jeg — havde — Gud forlade mig min slemme Synd — været Deres Naade selv.

Lady Tempest. Mig — Sir Arthur! det skulde De have giort; det havde i Sandhed været den eftertrykkeligste Hævn, De kunde taget baade over Deres Neven og mig!

Sir Arthur. Og over mig selv med, Mylady! og det havde sandt at sige ikke været mere, end jeg havde forskyldt, for det jeg saa længe har seet igiennem Fingre med dette unge Menneskes forvildede Veie.

Lady Tempest. Hører De, Edgar! Og hvorfra med Tilladelse, føre de Veie ham vild?

Sir Arthur. Baade fra Lykke og Ære, som Deres Naade da bedst maa vide, da De fører ham dem.

Lady Tempest. Hahaha! gaaer maaskee Veien til begge Dele kun over Darbyshire?

Sir Arthur. Det vil udentvivl være Deres Naade adeles ligegyldigt, da det dog aldrig bliver Deres Vei!

Lady Tempest. Overmaade forbunden! til Giengield vil jeg ønske Dem, Sir! De i Deres unge Brud maa have fundet en sikrere Veilederinde, og at det da ikke maa blive borte for hende paa Veien hos de unge Piger, som før bag Gruppen derhenne.

Sir Arthur. Jeg forstaaer Dem, Deres Naade! De troer at have faaet os under Deres Tunge, og i Deres Hænder, som De før behagede at sige; men vogt De Dem for, De ikke falder i mine; mine Hænder har aldrig været bange for at trække Kaaben af Lasten, om det saa var en Purpurkaabe, og min Tunge har aldrig skyet at kalde enhver Ting med sit rette Navn, om det saa var . . . . Deres Naade. (bukker og gaaer.)

Siette Scene.

Lady Tempest. Lord Sedley.

Lady Tempest. Charmant! og De Mylord har kundet ladet mig staae ene i en saa ulige

Kamp og for Deres Skyld, uden at ile mig til Bistand?

Lord Sedley. Deres Naade var den angribende Deel, og jeg frygtede for at fornærme Dem, ved at forudsætte, De kunde have Bistand behov.

Lady Tempest. Siig heller, De frygtede for at fornærme en riig Onkel, hvis Arving De haabede at blive.

Lord Sedley. Om jeg ogsaa ikke ellers burde kunde smigre mig med, at Egennytte var den sidste Feil, Deres Naade kunde tiltroe mig, vil De erindre, han selv sagde, han giftede sig blot for at giøre mig arveløs.

Lady Tempest. Det vil sige, for det De skal arve hans kiære Enkefrue isteden for ham; det kan i det høieste blive nogle faa Aars Udsættelse, ikke andet. Lady Mary er saa ikke af de yngste, og hendes hele Ægteskab med Sir Arthur vil blive en bestandig Wæddestrid, hvem der først kan lægge den anden i Graven, og paa den Maade bliver ingen af Parterne synderlig gammel.

Lord Sedley. Deres Naade maa forlade mig, jeg haaber, Deres Spaadom vil være usand. Vel troer jeg ikke, Lady Mary passer saa ganske for min værdige Onkel, men jeg vilde tabe

meget af min Mening om hendes Hierte, hvis hans Godhed. . .

Lady Tempeſt. Hierte! Godhed! fy! fy! Lord Sedley! huſk dog paa, De er ikke længer i Darbyſhire.

Lord Sedley. Det kan Deres Naade være overtydet om, jeg aldrig har været mindre friſtet at glemme, end i dette Øieblik.

Lady Tempeſt. Takker mangfoldig! for det ſkulde dog vel være en Compliment, hvorvel Tonen var juſt ikke den lykkeligſte. Men jeg frygter, De bedrager Dem, Mylord! De ſynes vel at være i London; men Hiertet (med et komiſk Suk) Hiertet, ſom De kalder det, er i Darbyſhire, eller hvilket i Grunden er det ſamme, hos Deres Darbyſhire-Skiønne; nægt De det kun ikke!

Lord Sedley. Jeg veed ikke, hvorfor jeg ſkulde nægte, at det vilde være mig uſigelig kiært, om ikke Lady Bella ſelv ſaa idelig mindede mig om den, ſom jeg juſt hos hende haabede at glemme.

Lady Tempeſt. Jeg faaer vel ogſaa at tage det for en Compliment. Saa det falder Dem ſaa tungt at glemme hende? og hvad gior hende da ſaa uforglemmelig? om man tor ſpørge.

Lord Sedley. Deres Naade vilde lee, om jeg ſagde Dem det.

Lady Tempest. Desbedre! jeg leer gierne.

Lord Sedley. Men jeg lader mig ikke gierne belee.

Lady Tempest. Hahaha! Og kiender De da nogen latterligere Fordring end den at holde sig for god til at belees.

Lord Sedley. Kan være; muligt er det ogsaa just derfor det, der gior mig hende saa uforglemmelig, at hun beloe mig aldrig?

Lady Tempest. Aldrig! saa maa hun have stygge Tænder.

Lord Sedley. Deres Naade har alt for noje erkyndiget Dem om hende til, at jeg behover at besvare Dem den Tvivl.

Lady Tempest. Jeg troede, jeg maatte være galt underrettet, for hvad i al Verden kunde ellers holde hende fra at belee Dem?

Lord Sedley. Deres Naade vil maaskee lee endnu hierteligere, naar jeg siger Dem, at jeg nu og da har staaet i den Tanke, at hun elskede mig virkelig.

Lady Tempest. Elskede Dem virkelig! De har Ret i at sige, at jeg vilde komme til at lee! hahaha! stakkels Edgar! det var høi Tid, De kom tilbage til London.

Lord Sedley. De finder altsaa dette virkelig saa latterligt?

Lady Tempest. Latterligt, i al Sandhed! høist latterligt, baade af hende og Dem. Elskte Dem virkelig! det Træk fattedes endnu til at gisre Beskrivelsen af hende fuldstændig. Nu er det, som hun stod lyslevende for mine Øine med en af Richardsons gammeldags Romaner i hver Haand, i Begreb med at undersøge, om hun i sin Elskede kan vedblive at see en Charles Grandison, eller skal begynde at erkiende en Lovelace. O! hvor jeg nu længes efter at see hende? boer hun i Huus med Lady Mary?

Syvende Scene.

En Tiener. De Forrige.

Tieneren (leverer Lord Sedley en Pakke). Til Mylord med Skillingsposten. (gaaer.)

Lord Sedley. Til mig? (seer paa Udskriften.) Haanden er mig ubekiendt. (river Pakken op, kaster Shawlet paa en Stoel, og læser hurtig den indlagte Seddel.)

Lady Tempest (lader, som hun fordyber sig i at betragte Shawlet, prøve det om sig, speile sig med det o. s. v. uden at give Agt paa Lord Sedley, der imidlertid bliver staaende tankefuld, og stirrer paa Seddelen.) Tør

man spørge, Mylord! hvem dette deilige Shawl er bestemt?

Lord Sedley (forlegen og forvirret.) Bestemt! for ingen, Deres Naade! Det er bleven mig sendt, om jeg maaskee skulde vilde kiøbe det.

Lady Tempest. Kiøbe det? Det er altsaa tilfals! ah det er charmant! Det maa De endelig være af den Godhed at kiøbe til mig.

Lord Sedley (endnu mere forlegen). Med Fornøielse, Deres Naade! dersom . . .

Lady Tempest. Dersom? De veed nok, jeg seer aldrig paa Prisen af nogen Ting, og saa kan jeg ikke indsee, der kan være nogen dersom i det. De har Carte blanche! De kiøber, og jeg betaler; eller er jeg Dem ikke god nok?

Lord Sedley. Deres Naade forlade mig; det er ikke endnu saa afgiort, at Eieren virkelig vil afhænde det, og . . .

Lady Tempest. Han maa afhænde det, siger jeg Dem, han maa afhænde det; og naar han selv kan sætte sin Priis, saa kan der ingen Vanskeligheder være.

Lord Sedley. Jeg skal spørge Eieren, Deres Naade! og hvis jeg kan formaae . . .

Lady Tempest. De maa formaae ham til det, hører De, Edgar! De maa formaae ham

til det. Eller — hør, veed De hvad? lad mig spare Dem den Ulelighed! giv mig blot Eierens Adresse, saa tager jeg selv hen til ham; jeg skal nok formaae ham til det; De veed jo nok, jeg er uimodstaaelig. Ikke?

Lord Sedley. Det erkiender jeg, Deres Naade! imidlertid maa De tillade. . .

Lady Tempest. Det erkiender De! og imidlertid modstaaer De mig dog af al Magt. Kom! kom! Mylord! lad os sige Tingen, som den er. Dette deilige Shawl har De bestemt til en Foræring for Deres smukke Uforglemmelige, at hun skal tage imod Dem med et mildere Ansigt, end Deres ti Dages Udeblivelse havde fortient.

Lord Sedley. Paa Ære, om jeg har! Deres Naade! det forsikrer jeg Dem.

Lady Tempest. Paa Ære, om jeg troer Dem, Mylord! det forsikrer jeg Dem! Og da der nu ingen Tvivl er om, at det vilde klæde hende deilig, og giøre hende endnu mere indtagende i Deres Øine, seer De selv, at jeg er berettiget at ansee det, som Munition, De tilfører min Fiende, og erklære det de bonne prise.

Lord Sedley. Men naar jeg nu forsikrer Dem. . .

Lady Tempest. Godt! vi vil gaae en Middelvei efter den nyeste Krigsret; indtil videre

seqvestrerer jeg Shawlet; kan De da siden bevise, at det er virkelig neutral Eiendom, vel! saa skal det blive betalt — og det efter den sande Eiers Taxation; hvis ikke! bliver det confiskeret, som Contrabande, men af mine Hænder kommer det under ingen Betingelse. (gaaer bort med Shawlet.)

Lord Sedley. Men Mylady!

Lady Tempest. Men Mylord! De maa ikke opholde mig, jeg maa strax over at lade spænde for: jeg maa jo lade mit nye Shawl see. Jeg maa paa den store Auktion, jeg maa gisre Visiter! Visiter, saa det skal hores og spørges. (gaaer.)

Ottende Scene.

Lord Sedley, siden Symons.

Lord Sedley. Der gaaer hun med Shawlet! at kalde hende tilbage er forgieves, at vilde faae det igien af hendes Haand er ikke at tænke paa, jeg kiender hende. . . Og hvorledes er dette Shawl kommen i mine? fra hvem? (tager Seddelen og læser.)

Arm rigest Gave blev, naar Giver blev ukiærlig;

Kuns denne ene Linie af Hamlet, og ikke eet Ord mere, ingen Underskrift, intet Navn! Haanden er Clarys! men kan hun have skrevet dette? Kan hun have troet at have faaet dette

Shawl fra mig? af hvem hun aldrig har vildet modtage den allerubetydeligste Foræring? og fra hvem ellers? hvo kan have sendt hende det, maaskee i mit Navn? eller skulde det Hele være et Opspind for at sætte mig paa Prøve? — Dertil er hendes Hierte for sandru, for ædelt, for stolt ... men var ikke hendes Kammerpige her før? kunde det ikke hænge sammen? Det maa jeg have at vide af Symons. Jeg viste ham ind i mit Kabinet, at han ikke skulde komme til at giøre nogen Aftale med Fanny, naar hun gik. Han maa give mig Lys i Sagen. Symons! (gaaer til Cabinettet.)

Symons. Mylord.

Lord Sedley. Hvad vilde Fanny?

Symons. Ja Mylord! det gad jeg selv vidst; hun havde et Ærende til mig, sagde hun, men lige i det hun vilde til at sige mig det, saa kom Mylord og Sir Arthur, og saa blev hun saa angest, og saa maatte jeg skiule hende der bag, og saa ....

Lord Sedley. Alt det veed jeg jo; men fik hun da slet ingen Ting sagt Dig?

Symons. Nei! ikke det mindste, uden at det var ikke ret af Mylord saaledes at glemme hendes Frøken, der var kommet til London bare for hans Skyld, og ...

Lord Sedley. Nu, Symons! nu hvad videre?

Symons. Nu, og saa sagde jeg, at det havde Deres Herlighed langt fra ikke heller giort, og det var just hele Ulykken, sagde jeg.

Lord Sedley. Og hvem bad ham sige det? og saa?

Symons. Ja! og saa kom Mylord og Deres Onkel i det samme, og saa kunde vi da ikke faae snakket mere, som da Mylord selv veed, og...

Lord Sedley. Du veed altsaa intet mere?

Symons. Ikke det ringeste, Mylord!

Lord Sedley (ved sig selv.) Jeg maa have Oplysning, hoorfra jeg saa skal tage den. Jeg vil gaae ud, muligt, saa, naar Fanny mærker det.... (høit) Bliv her, Symons! maaskee Fanny kommer igien, naar hun kan vide, jeg ikke er hiemme; hør saa, hvad hun vil, og see Du kan faae at vide af hende, om (afbryder sig.)

Symons. Hvilket? Mylord?

Lord Sedley (ved sig selv.) Fy Edgar!, og om du nu tog feil! om Haanden ikke var hendes? skal du nu udsætte Clary for . . . (høit.) Ome hvad hun vilde Dig, Symons! om det maaskee kunde være Noget, der angik mig. Kort, Du maa

ikke gaae ud, at Du kan være ved Haanden, om hun skulde komme.

Symons. Som Mylord befaler.

Lord Sedley (ved sig selv.) Skulde hun virkelig bruge List og Omveie! skulde hun være, som Alle de Andre. . . Edgar! og det er maaskee ikke det, du ønsker? Hvad havde du da at bebreide dig? (gaaer.)

Ende paa Anden Act.

Tredie Act.

Miss Clarys Værelse, som i første Act.

Første Scene.

Miss Clary (ene).

Clary. Og Fanny kommer ikke endnu! o Gud! sikkerlig er hun kommen for silde; det ulykkelige Brev har allerede været i hans Hænder, og nu tør hun ikke komme tilbage! At jeg ogsaa skulde forbyde hende at komme for mine Øine uden det? og naar nu Lady Mary i Morgen kommer fra Landet, og ikke finder sit Shawl? hvad vil hun sige?

og hvad vil han tænke, naar han finder mig i en saa aabenbar, en saa haandgribelig Usandhed, mig, som han i hine lykkelige Dage saa ofte kaldte den sandru Clary! skulde hans Hierte ikke sige ham, at det blot af Kierlighed til ham var hende muligt et Øieblik at fornægte denne Sandruhed? o! men havde denne Kiærlighed havt nogen Værd for ham, havde han da bragt mig i denne mislige Stilling? Ah der er endelig Fanny.

Anden Scene.

Clary. Fanny.

Clary. Nu, Fanny! fik Du mit Brev?

Fanny. Jo jeg kom smukt afsted, kan Frøkenen troe; jeg løb da alt, hvad jeg kunde, da jeg saae, det laae Dem saa meget paa Hierte, og jeg fik da ogsaa fat paa Mylords Kammertiener, Master Symons; og han var da meget artig, og meget tienstagtig, som De nok ogsaa husker, han altid var ude i Darbyshire, og han forsikrede mig, at det var meget langt fra, at hans Herre havde glemt Frøkenen, og . . .

Clary. Nu, men Brevet, Brevet.

Fanny. Ja! nu skal De bare høre, Miss! ja det var rigtig fælt, for ligesom vi nu saadan stod

og snakkede allerbedst, og jeg skulde til at sige ham mit Ærinde, saa blev der banket paa Gadedøren, og da vi saa skulde til at see, hvem det var, saa var det Mylord, og hans Onkel den gamle Sir Arthur.....

Clary. O Gud! og hvad sagde de, da de saae Dig der?

Fanny. Nei! vil De nu høre, Misf! jeg kunde jo da let forestille mig, at De ikke vilde have, at de to maatte faae mig at see, og især Mylord, for saa vilde han have at vide, hvad jeg havde der at bestille, det var saa ligefrem; og saa stod der to saadanne Postamenter, eller hvad det er, de kalder dem, og der smut jeg bag ved, og der maatte jeg da staae syv lange, og syv brede, og høre paa, hvordan den gamle Sir Arthur læste Mylord sin Text for, og den var ikke daarlig, kan De troe.

Clary. Fy, Fanny! at lure paa, hvad Folk snakke sammen!

Fanny. Jh men Misf! det var jo ikke min Skyld, at jeg maatte saadan staae paa Luur, jeg havde gierne seet, at de var gaaet et andet Sted hen, at jeg kunde sluppet ud af min Arrest, for De kan da nok troe, at jeg stod, som jeg stod paa Gloder . . .

Clary. Nu, men Brevet, Shawlet?

Fanny. Nei! vil nu Miss bare høre: saa ligesom de stod allerbedst, saa hørte de en Dame — ja det var en Dame, kan De troe, der havde noget at betyde . . .

Clary. En Dame til Lord Sedley? hun drømmer.

Fanny. Ja! det er nu nok saadan en egen Sag med Mylord og den Dame, Miss! saavidt som jeg kunde forstaae; hvorvel, saameget har det dog vel i sig selv, just ikke at sige, for saavidt jeg kunde høre, saa har hun nok alt en Mand. Lady Tempest, syntes mig, det var, de kaldte hende.

Clary. Ligemeget! men da nu den Dame kom.

Fanny. Ja da hun kom, Miss! saa blev det reent galt, for den gamle Sir Arthur var noget nær ligesaa bange for hende, som jeg havde været for ham og for Mylord, og saa vilde han da ligesaadan til at skiule sig, og saa kom han da hen, der hvor jeg stod, for det var da det eneste Sted der i Salen, hvor man kunde nogenlunde staae i Skiul, og der stod da jeg i en Maade.

Clary. O Gud! hvad sagde de da, da de fik Øie paa hende?

Fanny. De sagde snart ingen Ting, Miss! for de var altfor forknyttede over Damen, som var udenfor, dertil. Mylord spurgte bare, hvad jeg

bestilte der, og saa sagde jeg, jeg havde et Ærinde til Master Symons; men saa i det samme var hendes Naade lige ved Døren, og saa maatte den gamle Sir Arthur skynde sig og smutte ind bag ved Postamentet til mig, og der stod vi da begge to, og torde knap drage vort Veir, af Frygt for, vi skulde blive røbede.

Clary. Men saa kom dog engang til Sagen, og sig mig, hvad det blev tilsidst?

Fanny. Tilsidst! ja nu skal Miss høre! saa kom da den Lady, hvad det var, hun hedde, og begyndte da at holde Huus med Mylord baade for det ene og for det andet, og det maa vist have ringet artig for Deres Øren, Miss, og De kan takke Deres Gud, at De ikke stod, hvor jeg stod.

Clary. Og hvad kunde hun da sige om mig?

Fanny. Jo Miss! for hun havde seet mig gaae ind, og hun havde kiendt mig, hvorvel hun aldrig har seet mig før, og hun kiendte Dem med, Miss! og beskrev Dem saa livagtig, som De gaaer her i Verden; og saa vilde hun have mig frem, sagde hun, for hun vidste, jeg var der . . .

Clary. Nu Fanny!

Fanny. Nu Miss! saa vilde jeg da ikke at hun skulde finde mig der, og saa vilde jeg prøve paa, at smutte bort, men saa, som jeg skulde ned af

Postamentet, saa var jeg nær faldet, og saa kan det nok være, at jeg kanskee gav et lille Skrig af mig, og saa fik hun da Die paa mig, og saa vilde hun da ifærd med mig; men De kan troe, Miss! jeg ikke blev hende noget skyldig, og saa gik da jeg, og lod de andre trækkes med hende, som de kunde bedst, for hun var ikke god at nappes med, kan De troe.

Clary. Og det er da alt, hvad hun har udrettet?

Fanny. Nei! nu skal De høre, Miss! komme hiem uden Shawlet, det torde jeg ikke, for det havde De saa strængt forbudet mig; og Master Symons kunde jeg ikke faae fat paa, for ham havde Mylord viist ind i sit Cabinet, og saa vidste jeg da aldrig, hvad jeg skulde giøre. Men saa var der en Modehandlerbod lige overfor, og der besluttede jeg da at gaae over og bie paa Leilighed, enten at Mylord skulde gaae ud, eller jeg kanskee kunde faae fat paa Master Symons, for mit Ærinde maatte jeg have forrettet, hvad det saa skulde koste.

Clary. Jeg staaer paa Gløder, Fanny! skynd sig!

Fanny. Ja det kan jeg nok tænke, at De længes, Miss! jeg længtes ogsaa artig, kan De troe, Miss! ovre i Modehandlerboden, især da jeg saae Postbudet gaae over til Lord Sedleys med vores Pakke. Men hvad kunde det nytte, jeg maatte

dog give Tid, indtil endelig til syvende og sidste Mylord gik ud, og jeg hurtig over, og fik fat paa Master Symons.

Clary. Det var godt, Fanny! nu! saa fik hun da i det mindste Shawlet?

Fanny. Nei, Misf! det var sandfærdig ingensteds at finde, hverken oppe eller nede, ude eller inde, for Master Symons søgte nok saa trolig allevegne.

Clary. Og det kan hun sige saa rolig, hun som ved sin Ubesindighed har styrtet mig i denne Ulykke?

Fanny. Men vil De bare høre, Misf! just fordi det ingensteds var at finde, saa troer jeg vist, at Mylord maa have taget det til sig, for hvor skulde han ellers have giort af det? og det troede Master Symons ogsaa; og saa kan det umulig være andet, end vi maa have ham her paa Øieblikket.

Clary. Her? O Gud, Fanny! hvoraf veed Du det?

Fanny. Ih jo, Misf! for hvorfor skulde han ellers have taget Shawlet til sig? og desuden — sagde Master Symons — saa var han saa underlig, og snakkede med sig selv, og det var godt at mærke, der gik ham noget om i Hovedet, og

pas De kun paa, om De ikke har ham her, inden De veed et Ord af det.

Clary. O Gud! naar han har faaet den ulykſalige Seddel, hvorledes ſkal jeg da kunde komme for hans Anſigt?

Fanny. For hans Anſigt, Miſs! jeg ſynes ſnarere, det var ham, der ikke maatte vide, hvorledes han ſkulde komme for Deres, og naar jeg vilde ſige Alt, hvad jeg havde hørt, da jeg ſtod bag den ſtore Dukke . . . . Men det kan da være det ſamme, indtil vi ſeer, hvordan han nu bærer ſig ad, naar han kommer.

Clary. Ja! Naar han kommer, Fanny! det er det juſt.

Fanny. Han! det er jeg ſaa vis paa, ſom han var her alt! (der banker) Tys! der ſkal vi ſee, vi har ham alt. (gaaer hen mod Vinduet).

Clary. O Gud, Fanny! jeg kan umulig tage imod ham i dette Øieblik . . . Dog jo! det er vel bedſt . . . (det banker igien.)

Fanny. Vær rolig, Miſs! jeg ſynes dog heller ikke, det er hans Banken. O Gud! Miſs! Nu er Alting ude! det er ſaa ſandt, jeg lever, Lady Mary!

Clary. Lady Mary? ſagde Du ikke ſelv, hun tog paa Landet, og kom ikke hiem førend i Morgen.

Fanny. Ja! det sagde jeg, for at berolige Dem, Miss! og fordi jeg var saa vis paa, at Mylord vilde være her igien med Shawlet, inden hun kom hiem; o! men hvad skal vi da nu gisre?

Clary. Jeg seer ikke, der er andet at gisre, end at sige hende den hele Sag, ligesom den hænger sammen.

Fanny. O nei! for Guds Skyld! gisr ikke det, Miss! De kiender jo selv Lady Mary, hun er ikke at spøge med, naar det gielder om saadan noget; hun er istand til at sende Bud efter Constablerne, og lade mig hæfte for Tyveri, og saa kan jeg komme til at gisre en Reise over Havet til Botanybay for min gode Willie.

Clary. Du har intet at befrygte, Fanny! Du skal aldrig komme i nogen Ulelighed for Din gode Willie mod mig, saa ulykkelig den endog faldt ud. Jeg vil tage hele Skylden paa mig; der komme saa af, hvad der vil, vil jeg sige hende Sammenhængen!

Fanny. O nei! for Alting i Verden, gisr ikke det, Miss! for saa er jeg vis paa, at Lady Mary hverken har Rist eller Ro, før hun faaer fat paa Sir Arthur, at drive ham hen til Mylord, for at skaffe hende Shawlet igien, og saa vil der ligge et Huus imellem de to, og Mylord kommer her saa

slet ikke, og saa bliver det sidste værre end det første.

Clary. Det kaaer saa være, Fanny! om jeg saa aldrig skal see ham mere for mine Øine, vil jeg ikke for hans Skyld formedre mig til den anden Usandhed; den første har kostet mig nok.

Fanny. O nei! det skal De heller slet ikke behøve, Miss! Naar De bare vil høre mig.

Clary. Og hvad skal jeg da sige, naar hun nu kommer ind, og spørger om sit Shawl?

Fanny. De skal bare slet ingen Ting sige, og lade mig svare.

Clary. Men hvor vil jeg kunde skiule min Forvirring, min Beskiæmmelse over den ydmygende Rolle, jeg spiller?

Fanny. De kan være vis paa, at Lady Mary har Hovedet alt for fuldt af sit Shawl til, enten at have Sands eller Tanke for noget ellers; og overalt, saa er det jo noget, hun umulig kan falde paa, og som derfor aldrig kan falde hende ind.

Clary. Nei! det har Du Ret i, Fanny! det er noget, hun umulig kan falde paa. (med et Suk.)

Fanny. Nu ja! og imedens saa har vi Mylord her igien med Shawlet, og saa bliver der giort en Feiltagelse eller en Spøg af det Hele; og

kort sagt! naar hun har sit Shawl, og De Deres Edgar igien, saa er dog Alting glemt og godt.

Clary (med et Suk.) Godt???

Fanny. Der har vi hende! Nu for Alt, hvad Dem kiært er, Miss! fat Dem, og forraad os ikke!

Tredie Scene.

De Foerige. Lady Mary.

Lady Mary. O Gud! bedste Clary! har De hørt den Ulykke? mit guddommelige Shawl er borte.

Fanny (kynder sig at tage Ordet.) Borte! det er aldrig muligt! det maa vist bare være forlagt.

Lady Mary. Forlagt? og mener hun da ikke, at jeg har seet, og ladet see om det allevegne? og desuden, hvem skulde saa have forlagt det; jeg veed, at jeg lagde det inde i den blaa Stue, og Betty sværger paa, hun har ikke rørt det med en Haand, eller seet det for sine Øine siden, og det er alt for reel en Pige til ikke at sandse, hvad hun tager sig til. Nei! det er stiaalet, tyvstiaalet, siger jeg hende! og Gud give, jeg bare kunde faae fat paa den, der havde taget det.

Fanny. Ja! veed De hvad, Myladi! jeg har ladet mig sige, der skal være saadanne vise Mænd, og kloge Koner i London, der kan vise igien, Alt hvad der saaledes bliver borte; saadan een skulde De see, at faae fat paa, for det var dog baade en Synd og en Skam, om det skulde gaae saadan hen.

Clary. Fanny!

Lady Mary. Hvorfor ikke, min Bedste! det har Fanny ganske Ret i, og det har jeg ogsaa alt talt om med min Betty, og dersom ikke Sir Arthur skaffer mig det igien, saa maa hun see til at faae mig fat paa saadan en, for have det igien maa jeg, hvad det saa skal koste, eller jeg troer, jeg tager min Død over det.

Fanny. Ja Sir Arthur vil vist gisre sig al Umage.

Lady Mary. Vil han? ja det vil jeg haabe, han allerede gisr; for saasnart jeg saae, hvilken Ulykke jeg der var kommet til, saa sendte jeg paa Timen Bud til ham.

Clary (ængstlig.) Til Sir Arthur!

Lady Mary. Ja det forstaaer sig, og jeg undrer mig, han ikke alt er her, for jeg sendte Bud til ham, at han maatte gisre Anstalter hos Politiet, og hos Joderne, og paa Assistentshuset, og allevegne, og saa komme her strax.

Fanny. Ja Myladi! men det kan nok ikke skee saa hurtig.

Lady Mary. Hurtig? hvad snakker hun?! det maa skee hurtig; eller hvem veed, hvor mit stakkels Shawl kan komme hen; men hun er ligesom hendes Miss, kan jeg mærke; De kan hverken tage Deel i min Lykke eller min Ulykke.

Clary. Jeg beder Dem om Forladelse, Lady Mary! jeg tager mig maaskee denne Begivenhed nærmere, end De selv.

Fanny. Ja! Deres Raade skulde bare seet, hvorledes min Froken blev tilmode, da hun hørte, De savnede Deres Shawl, og vil De blot see paa hende, kan De selv see, hun har ikke forvundet det endnu.

Lady Mary. O ja! min Gud! nu seer jeg det; ja om Forladelse! min bedste Clary! men De maa ikke blive vred paa mig, for jeg veed ikke, hvad jeg selv siger. O De kan ikke gisre Dem nogen Forestilling om den Forfatning, jeg er i.

Clary (ved sig selv.) Eller du om, hvad Forfatning jeg er i.

Fanny. Her holder en Equipage udenfor Døren; det er vist Lord Sedley (løber til Vinduet, men kommer hurtig tilbage, og hvidsker til Clary.) O Miss! det er, saa sandt jeg lever, den Lady Tem-

peſt, den Dame, jeg fortalte Dem, der var hos Mylord.

Clary. O Gud!

Lady Mary. Hvordan er det, gode Clary!

Clary. Jeg befinder mig ikke ret vel! jeg formoder, De faaer Viſiter, jeg vil gaae ind i mine Værelſer ſaalænge. O Fanny! Fanny! hvad vil Enden blive paa alt dette? (gaaer med Fanny.)

Fierde Scene.

Lady Mary (ene, derpaa en Tiener og kort derpaa Lady Tempeſt.)

Lady Mary. Viſiter! o Gud! nu ſtaaer nok ogſaa mit Hoved til at tage imod Viſiter! hvem det nu ogſaa kan være? (gaaer til Vinduet og ſeer ud.) Hvad ſeer jeg? det er! ja det er mit Shawl! hvordan i al Verden kan det hænge ſammen?

Tiener. Lady Arabella Tempeſt vil have den Ære.

Lady Mary. Skal være velkommen, overmaade velkommen, ſkynd ſig! (Tieneren gaaer) Lady Arabella Tempeſt? hvem er ſaa det? men ligemeget! hun bringer mig mit Shawl igien! (ſeer ud) Jo det er det! det er det ſelv ſamme.

Lady Tempest. Det undrer Dem uden tvivl, Mylady! at jeg uden at have den Ære at være kiendt af Dem, giver mig den Fornøielse at giøre Dem en Visite.

Lady Mary. Jeg seer Aarsagen, Mylady, og er Dem uendelig forbunden for Deres Godhed.

Lady Tempest. Endnu ikke, Lady Mary! men jeg haaber, De vil blive det.

Lady Mary. Det seer jeg! det seer jeg! behager Deres Naade ikke at tage Plads? (de sætter dem.) Deres Naade kiender formodentlig Sir Arthur . . .

Lady Tempest. Ja Mylady! og det temmelig nøie, og det er just i den Anledning jeg giver mig den Frihed at besøge Dem.

Lady Mary. Hvorfor jeg stedse vil blive Deres høistforbundne Tienerinde.

Lady Tempest. Jeg ansaae det for min Skyldighed, skiøndt personlig Dem ubekiendt, at advare Dem om de Mennesker, De har om Dem.

Lady Mary. Om mig! ja tænkte jeg ikke nok, det maatte være Huustyve, det var umulig andet?

Lady Tempest. Saa De veed det allerede? (seer sig om.)

Lady Mary. Hvor var det muligt, det kunde blive skjult? tør jeg spørge, hvad Deres Naade seer efter?

Lady Tempest. Reent ud at sige, efter den unge Dame, med hvem Deres Naade er fulgt ind fra Darbyshire, og hvis Bekiendtskab, jeg ved denne Leilighed havde smigret mig med, at giøre?

Lady Mary. Jeg frygter, hun maa forbeholde sig den Ære til en anden Gang, Deres Naade! hun blev saa altereret, da hun hørte, hvad der var passeret mig, at hun maatte gaae ind paa sine egne Værelser.

Lady Tempest. Ja hun skal være meget sensibel.

Lady Mary. Overmaade! og iskriden-ne Tid!

Lady Tempest. Saa? (med ond Glæde.)

Lady Mary. O ja! De veed, at i den Alder har man altid sine Smaasorger, som man giør sig meget vigtige.

Lady Tempest. O ja, Mylady! det kan jeg da ikke have glemt endnu. Hun veed da altsaa, hvad der er forefaldet?

Lady Mary. Det forstaaer sig! det var jo ikke noget, jeg kunde holde skiult for hende; overalt maatte jo hele Huset vide det, om nogen maaskee kunde give mig nogen Oplysning.

Lady Tempeſt. Det kan viſt ingen bedre end jeg, Mylady.

Lady Mary. Det er meget begribeligt, Mylady! og jeg er Dem uſigelig forbunden.

Lady Tempeſt. Ingen Aarſag, Mylady! tvertimod maae jeg tilſtaae, at, da jeg tog herhen, var jeg endnu i Beraad, hvorvidt jeg burde ſige Dem Alting; men da jeg finder, De alt er fuldkommen underrettet....

Lady Mary. Fuldkommen, Deres Naade! men tør jeg ſpørge, hvor Deres Naade fik det at vide?

Lady Tempeſt. Jeg ſaae Dem jo begge to med mine egne Øine?

Lady Mary. Begge To! ſaa var der to om det?

Lady Tempeſt. Naturligviis, Deres Naade!

Lady Mary. Og Deres Naade ſendte naturligviis ſtrax Bud efter Conſtablerne, og lod dem anholde?

Lady Tempeſt. Nei! Lady Mary! det ſaae jeg aldeles ingen Anledning til!

Lady Mary. Det vilde jeg dog ønſke, Deres Naade havde gjort! Og de tilſtod ſtrax Alting?

Lady Tempest. De havde jo ikke nødig at tilstaae, hvad jeg saae med mine egne Øine!

Lady Mary. Men Deres Raade har dog vel Vidner?

Lady Tempest. O ja! Lord Sedley var tilstæde, og i al Fald maatte hans Kammertiener Symons ogsaa kunde give Oplysning, ifald de kun vil ud med Sproget.

Lady Mary. O! det bliver de nok nødt til, naar de kommer for Retten.

Lady Tempest. For Retten, Mylady! De agter dog vel ikke at forfølge den Sag ved Lands Lov og Ret?

Lady Mary. Jo, det agter jeg ganske vist, Mylady! naar man lod det gaae saaledes hen, hvem kunde da vente at være sikker paa, hvad man havde?

Lady Tempest. Det vil saa i London falde Dem meget vanskeligt alligevel, Mylady! og det vilde vel overalt neppe være den rette Maade at forvisse sig det paa?

Lady Mary. Men hvor i al Verden skal man da være sikker, naar man ikke kan være det i sit eget Huus?

Lady Tempest. Det har De ganske Ret i, Mylady! og derfor skal det ogsaa være mit Raad, især siden Deres unge Veninde tager sig det

saa nær, at faae hende i al Stilhed til at afskedige sin Kammerpige, og ....

Lady Mary. Sin Kammerpige? Fanny? ih du min Himmel! var hun den ene? ih! syntes jeg ikke nok, hun blev saa underlig for, da jeg talte om det? Nu hvem paa Jorden skal man da nu troe? Og hvem i al Verden var da den Anden?

Lady Tempest. (leende.) Den Anden? ih naturligviis, Sir Arthur.

Lady Mary. Sir Arthur! jeg forstaaer Dem ikke? hvad kunde Sir Arthur have dermed at bestille?

Lady Tempest. Men De veed jo, at jeg fandt ham og Fanny Tête à Tête i Lord Sedleys Salon.

Lady Mary. Med mit Shawl?

Lady Tempest. Nu forstaaer jeg ikke Dem; hvilket Shawl, Mylady?

Lady Mary. Mit deilige nye ostindiske Shawl, der er stiaalet fra mig, og som Mylady har den Godhed at bringe mig igien.

Lady Tempest. Men jeg forsikrer Dem, jeg forstaaer Dem aldeles ikke.

Lady Mary. Er det da, med Deres Naades Tilladelse, ikke mit Shawl, De der har paa?

Lady Tempest. Og hvor skulde jeg, med Deres Naades Tilladelse, komme til Deres Shawl?

Lady Mary. I Lord Sedleys Salon, hvor De tog det fra Fanny, og nu vil selv have den Bevaagenhed ...

Lady Tempest. De snakker over Dem, Lady Mary! i al Sandhed, De snakker over Dem, det havde jeg dog aldrig forestilt mig, at Forbitrelse eller Jalousie kunde have den Virkning i Deres Aar, og det over Sir Arthur Single.

Lady Mary. Snakke over mig? — vil De blot have den Godhed, at besvare mig det simple Spørgsmaal: er det ikke mit Shawl, De har der paa?

Lady Tempest. Naar De kommer til Dem selv igien, Lady Mary! skal jeg med Fornøielse besvare Dem alle de Spørgsmaal, De behager; for nærværende Øieblik troer jeg at skylde os begge, at forlade Dem, om De kan maaskee saa komme i Rolighed.

Lady Mary. Hvad? De vil forlade mig saaledes?

Lady Tempest. Ja Mylady! jeg troer virkelig, Eenlighed tiener Dem bedst i den Forfatning ...

Lady Mary. Uden at besvare mit Spørgsmaal?

Lady Tempest. Naar dette Anstød gaaer over, vil De selv føle, det hverken er et Spørgsmaal for Dem at giøre, eller for mig at besvare. Deres Tienerinde!

Lady Mary. Hvorledes? Tienerinde! og De troer, at jeg lader Dem gaae?

Lady Tempest. Ganske vist!

Lady Mary. Med mit Shawl?

Lady Tempest. Virkelig, Lady Mary! dersom jeg ikke tog i Betragtning, hvor smerteligt det maa være for Dem at see Dem saaledes opofret....

Lady Mary. Opofret? Hvem taler om opofret? jeg taler om mit Shawl.

Lady Tempest. Jeg hører det nok, My-lady!

Lady Mary. Og jeg siger Dem, De kommer ikke af Stedet, førend De har givet mig Oplysning, hvorban det hænger sammen.

Lady Tempest. Ikke af Stedet? Lady Mary!

Lady Mary. Nei! ikke af Stedet! Lady Tempest.

Lady Tempest. Nei! efterhaanden gaaer det for vidt.

Lady Mary. Ja! det har jeg alt længe fundet.

Lady Tempest. De driſter Dem at holde mig an.

Lady Mary. Som De seer, Mylady! (gaaer mellem hende og Døren.)

Lady Tempest. Men er der da ingen, der kan tage vare paa den gale Kone?

Lady Mary. Men er der da ingen, der kan hielpe mig at anholde hende, ſom vil gaae med mit Tøi?

Lady Tempest. Ah! der kommer til Lykke Rogen.

Lady Mary. Ja! ja! der kommer Rogen! ah! Sir Arthur! det er vel, De kommer.

Femte Scene.

Sir Arthur. De Forrige.

Lady Tempest. Ja, det er vel, De kommer.

Sir Arthur. Tør man spørge, hvor man kommer til at see Deres Naade her?

Lady Tempest. O jo! jeg er et godt Gemyt, og da jeg i Dag saae, De tog Dem det saa nær, De af Vrgrelse over Edgar og mig havde

saaledes gaaet hen, og givet Lady Mary Deres Ord, saa tænkte jeg kanskee at giøre min Brøde god igien ved at tage herhen, og advare hende om gamle Amors og unge Psyches tête à tête i Dag, om det maaskee kunde bringe hende til at bryde Partiet, og frie Dem fra den Qval. Men da jeg saa kommer herhen, finder jeg hende ikke allene underrettet om det i Forveien; men det har endogsaa giort hende saa forstyrret i Hovedet, at hun er færdig til at tyske mig for et Shawl, hun vil have mistet, og...

Lady Mary. Ja, hvor jeg finder mit Toi, siger et gammelt Ordsprog ude hos os...

Lady Tempest. Der hører De nu selv, Sir Arthur!

Lady Mary. Ja der hører De, og nu vil jeg dog spørge Dem selv, om det ikke er mit Shawl, hun der har paa?

Lady Tempest. Nu, hvorfor svarer De ikke? er det Lady Marys Shawl?

Sir Arthur. Ja.

Lady Tempest. Hvad siger De?

Sir Arthur. Hvad jeg trøster mig til at beedige for Fredsdommeren. Jeg har faaet det sendende fra Indien, og kiender det overmaade godt, jeg har selv foræret hende det.

Lady Mary. Nu Deres Naade!

Lady Tempest. (ved sig selv.) Skulde det være muligt? Lord Sedley vilde rigtig nok ikke ud med Sammenhængen dermed.

Lady Mary. Dersom jeg altsaa torde udbede mig mit Shawl?

Lady Tempest. Deres Naade vil undskylde! ikke, som jeg satte nogen mindste Tvibl til Sir Arthurs Udsigende; nei bevar os vel!

Sir Arthur. Som jeg ogsaa vil haabe, imidlertid vil det i saa Fald være mig en let Sag at stadfæste det med Vidner.

Lady Tempest. Det er ikke værd at trættes om, Sir! jeg tager blot herfra hen paa Opera, og derfra lige hiem, naar Lady Mary da vil sende Bud efter det, er det til Tieneste; jeg gaaer saa sielden med saadant et Stykke mere end eengang.

Lady Mary. Saa! og naar De først havde giort Stads med det paa Operaen, og jeg veed ikke alt, hvor De kan have været, saa skulde det siden lade, som det var Deres Naades aflagte Tøi, jeg kom med?

Lady Tempest. Ja hvad er der ved at giøre? Lady Mary! De vil dog ikke forlange, jeg skal tage hiem uden Shawl?

Sir Arthur. Maaskee vi komme kortere ud af det, hvis Deres Naade vil have den Godhed at tage med til Fredsdommeren her i Naboelauget med Shawlet; han vil bedst og sikkerst kunde afgjøre, om De skal tage derfra igien med det eller ikke.

Lady Tempest. Hvorledes? jeg følge med Dem til Fredsdommeren?

Sir Arthur. Ja Deres Naade! jeg ønskede mig gierne underrettet om, hvorledes De er kommet til det Shawl.

Lady Tempest. Det kan jeg gierne gjøre Dem den Fornøielse at underrette Dem om, uden at vi behøve at gjøre Fredsdommeren Uleilighed. Jeg har faaet det af Deres Neveu, Lord Sedley.

Lady Mary. Du min Gud! af Lord Sedley? hvor i al Verden kan han være kommen dertil?

Sir Arthur. Det vil uden tvivl Fredsdommeren snart skaffe os fuldkommen Oplysning om, naar hendes Naade blot vil have den Godhed at umage sig derhen med os at afgive sin Forklaring.

Lady Tempest. Til Fredsdommeren? De glemmer nok, hvem jeg er, Sir!

Sir Arthur. Ingenlunde, Deres Naade! men De glemmer nok, hvor De er? i et Land, hvor Lovene ingen Persons Ansеelse kiender.

Lady Tempest. Lovene? hvad bekymrer jeg mig om Lovene?

Sir Arthur. Ikke stort, Deres Naade! det har jeg længe vidst, og det er da Gud og hver Mand bekiendt; men ved denne Leilighed er det Lovene, der bekymrer sig om Dem.

Lady Tempest. Saa det virkelig er Deres fulde Alvor, Sir?

Sir Arthur. Ja Mylady! jeg bad Dem i Dag vogte Dem, De ikke faldt i mine Hænder og for min Tunge; nu er De der, som De seer.

Lady Tempest. Og De troer virkelig, jeg følger med Dem til Fredsdommeren?

Sir Arthur. I manglende Fald vilde han selv lade Dem anmode om den Ære af Deres Nærværelse ved et Par af hans Betjentere, som De vist ikke vilde have det Hierte at sige Nei!

Lady Tempest. Ja! dersom han var saa plump, som De.

Sir Arthur. Lad det ikke komme paa et Forsøg an, Deres Naade! det er meget muligt, han længe har ønsket sig den Ære af Deres Naades nærmere Kiendskab.

Lady Tempest. Men Sir Arthur!

Sir Arthur. Men Deres Naade! vi spilde Tiden, og jeg frygter, De torde komme for silde paa Opera. Tillader Deres Naade, vi benytter os af Deres Equipage for at kiøre til Fredsdommeren?

Lady Tempest. De triumpherer i dette Øieblik, Sir! men min Tid kommer ogsaa; bi De, til De først er blevet gift med Myladi, saa skal vi see, Sir! saa skal vi see.

Sir Arthur. Vel muligt, Mylady! men imidlertid kiører vi til Fredsdommeren; og da Hendes Naade ikke vil tillade, at vi betiene os af hendes Equipage, saa er det nok bedst, Lady Mary! at bede Deres Veninde Miss Clary at giøre os den Tieneste at laane os sin. (ringer)

Lady Tempest. Og hvad mener De, Lord Sedley vil sige til alt dette, Sir!

Sir Arthur. Det vil vi faae at høre, Mylady! naar han bliver indkaldt for Fredsdommeren med.

Siette Scene.

Fanny. De Forrige.

Fanny (i det hun triner ind): Hvad befaler Mylady! (kaster sine Øine paa Lady Tempest.) O Gud! Shavlet! (afsides)

Sir Arthur. Vær saa god at bede Miss Clary fra Lady Mary, at tillade, hendes Vogn kiører os hen til Fredsdommeren her tæt ved.

Fanny (endnu mere forbløffet): Fredsdommeren?

Lady Mary. Ja! og saa er hun nok saa god at følge selv med for at giøre Eed paa, at Shavlet er mit; hun kiender det jo dog?

Fanny. Jeg, Deres Naade!
(alt mere og mere forbløffet)

Lady Mary. Ja! kiender hun ikke det Shavl, Mylady der har om?

Fanny. Jeg beder om Forladelse, Deres Naade! men det skikker sig ikke for en stakkels Pige, som jeg, at see saa stift paa saadanne fornemme Damer, at...

Lady Mary. Ja! jeg mærker nok, hun vil skaane Mylady! men

Lady Tempest. Skaane mig, Mylady!

jeg skal bede, De vil vælge Deres Udtryk med lidt mere Betænksomhed.

Sir Arthur. Nu, nu! Deres Naade! det er jo ikke værd at trættes om; vi kan jo snart være hos Fredsdommeren, det er en Mand, der veed at veie sine Ord, og andres med; vær hun bare saa god at skynde sig, min gode Fanny, ind til Miss Clary, at bede hende om Vognen; jeg er vis paa, hun nægter os den ikke.

Fanny. Strax Sir! (i det hun gaaer): O Gud! hvad vil der blive af?

Syvende Scene.

De Forrige, uden Fanny.

Lady Tempest. Saa det er da virkelig Deres Alvor, Sir?

Sir Arthur. Jeg har Ord for en alvorlig Mand, Deres Naade! og jeg veed sandelig ikke, hvad der skulde gisre mig saa driftig, at spøge med Lady Tempest.

Lady Tempest. Og De understaaer Dem at udsætte en Person af min Rang og Stand for den pøbelagtige Opsigt?

Sir Arthur. Jeg har aflagt Dem min Troesbekiendelse om Rang og Stand i Dag, De-

res Naade! De kyser mig ikke, og naar en Person af Rang og Stand lader sig see med skiaalne Kinder paa, saa maa en Person af Rang og Stand ogsaa finde sig i at gisre Fredsdommeren Rede for, hvor hun er kommen til dem.

Lady Tempest. De tillader dog, der bliver sendt Bud efter Lord Sedley.

Sir Arthur. Det vil ustridig Fredsdommeren selv besørge, Deres Naade, saasnart De blot udlægger ham som Deres Hiemmel! Ah Miss Clary!

Ottende Scene.

Miss Clary. De Forrige.

Sir Arthur. De fortryder ikke paa, Miss! at vi har bedet om Deres Vogn til en kort Visit her tæt ved hos Fredsdommeren, som hendes Naade har nogle Oplysninger at give angaaende Lady Marys Shavl.

Miss Clary. Dem kan neppe nogen give bedre end jeg, og det er derfor, jeg kommer.

Lady Mary. De, Clary! saa skal man dog see, det er rigtigt med Fanny?

Miss Clary. Jeg beder Dem, Lady Mary! ingen at anklage eller mistænke uden mig;

det er fra mig Shavlet er blevet sendt Lord Sedley.

Lady Mary. Fra Dem
Sir Arthur. Til Lord Sedley } paa eengang.
Lady Tempest. Nu Sir!

Sir Arthur. Nu, Mylady!... men nei! det er ikke muligt.

Miss Clary. Kun alt for muligt, Sir! jeg var troskyldig nok til at antage den Opmærksomhed, Deres Søsterson ved sit Ophold i Darbyshire har vist mig, for Kiærlighed; den fuldkomne Ligegyldighed, han har ladet see, siden jeg er kommen til London, har vækket mig af denne Drøm; for at overbevise mig selv, jeg var tilfulde vaagen, faldt jeg paa det uheldige Indfald at skrive ham til, som for at sende ham noget tilbage, jeg antog for en Foræring fra ham; ved et endnu uheldigere Tilfælde var det Lady Marys Shavl, der blev ham sendt. Alt falder altsaa ene paa mig, og hendes Naade er fuldkommen angerlos.

Sir Arthur. Nei! hun er ikke angerlos, og skal ikke være angerlos, for havde hun ikke forrykket Hiernen paa Edgar, saa havde De ikke skrevet det Brev, og saa havde...

Lady Tempest. Lady Mary aldrig enten faaet Shavlet eller Dem, ikke sandt, Sir! det var dog Deres Mening?

Sir Arthur. Min Mening veed Deres Naade, og jeg synes ikke, De skulde friste mig til at gientage den.

Lady Tempest. Saa megen mere Tak er jeg Miss Clary skyldig, at hun for min Skyld ....

Miss Clary. Aldeles ikke, Deres Naade! Jeg har aldeles Intet giort for Deres Skyld, og troer heller ikke at skylde Dem noget; det er blot, hvad jeg skylder Sandheden og mig selv.

Lady Tempest. Ikke desmindre er jeg Dem usigelig forbunden, at De itide tog Braaden fra denne Herre.

Sir Arthur. Det er jeg hende slet ikke forbunden for, og jeg vilde give min halve Formue til, jeg første Gang i Verden torde troe, min Ven Trueloves Datter havde sagt en Usandhed.

Lady Tempest. Nu Lady Mary maae Sandhed ogsaa ret gisre Dem Livet surt, da De er saa uforsonlig paa mig; da maa De tilstaae denne unge Dame er langt ædelmodigere, uagtet al den Umage, De gisr Dem for at faae hende til at troe, det er mig, der har bersvet hende hendes Elsker.

Miss Clary. Jeg beder om Forladelse Mylady! den Elsker, man kan bersves, har man aldrig havt; jeg er altsaa i den Henseende ikke beføiet at bære mindste Rag til Dem. Havde Lord

Sedley virkelig elsket mig, De havde ikke taget ham fra mig, om De ... O Gud! der er han!

(Hun vil gaae.)

Niende Scene.

Lord Sedley. De Forrige.

Lord Sedley (iler til hende): Jeg beder Dem indstændig, Miss! ikke at forlade Selskabet. Jeg troer i Dag at have faaet en Sæddel fra Dem. ...

Miss Clary. Hvorpaa jeg ved Mylady (peger paa Shavlet) har faaet et saa fyldestgiørende Svar, at jeg intet andet troer at behøve.

(vil gaae.)

Lord Sedley. O men desmere behøver jeg det.

Miss Clary. Af mig, Mylord?

Lady Tempest. Kom, kom, Edgar! De mærker nok, man seer os to lige ugierne her.

Lord Sedley. Jeg tilstaaer ogsaa, Mylady, at ikke lettelig nogen Ting har undret mig mere, end at see Deres Naades Equipage for denne Dør, og det bestemte mig ikke lidet til den Beslutning, at driste mig at komme ind uanmeldt.

Lady Tempest. Ja! nu kommer De for silde! for et Øieblik siden vilde Deres Onkel med Vold og Magt havt os begge hen til Freds-

dommeren angaaende det Shavl, men da Miss saa ædelmodig har oplyst Sagen, formoder jeg, han tillader os ubehindret at tage, hvorhen vi vil.

Sir Arthur. Med Fornsielse, Deres Naade!

Lord Sedley. Et Øieblik endnu, om De tillader. Deres Naade overdrog mig i Dag at skaffe Dem i Besiddelse af det Shavl, De saae hos mig, til enhver Pris. Jeg er derfor kommen, at spørge Miss Clary, om hun vil modtage min Haand, og vil ansee mig mere end lykkelig, om det tilladtes mig paa denne Maade at opfylde Lady Tempests Forlangende.

Sir Arthur. Hvad?

Miss Clary. De tager Feil, Mylord! Shavlet er Lady Marys, og...

Lord Sedley. Jeg veed det, tilbedelige Clary! jeg veed, hvad De har giort og lidt; Deres Fanny, min Symons har sagt mig Alt! o hvor torde jeg smigre mig, at være saaledes elsket?

Sir Arthur. Edgar!

Lord Sedley. Ja Onkel! jeg føler hele Sandheden af, hvad De sagde i Dag. Vee den, som i den store Verdens Hvirvel forledes til at miskiende Qvindeværd, og mistvivle om Kierlighed og huusligt Held! Saa ulykkelig var jeg hidindtil; Clarys smme trofaste Kiærlighed har

aabnet mine Øine, har lært mig at lade min vederfares Ret, at erkiænde, jeg elsker, som jeg elskes; og for hendes Fødder . . .

Lady Tempest. Charmant, og det lige for mine Øine!

Sir Arthur. Deres Naade seer, han gior Alt, hvad han kan, for at opfylde Deres Ønske, og skaffe Dem lovlig Besiddelse af det Shavl, De saa indstændig . . .

Lady Tempest. Med Deres evindelige Shavl! saasnart jeg er kommet hiem, skal det blive Lady Mary sendt, og saa haaber, og ønsker jeg, hverken at høre mere enten om det, eller nogen af den hele Race.

Sir Arthur. Jeg skulde ikke troe, Mylady! at Lady Mary modtog et Shavl, Deres Naade havde baaret. Overalt, naar vi kan blive af med Dem til det Kiøb, er det Dem af Hiertet vel undt.

Lady Tempest. Virkelig! nu saa skal De see min Kammerpige paradere med det i Morgen; i øvrigt vil jeg af Hiertet unde Dem den ene den anden; for paa Ære! De er hinanden vel værd, alle fire! (gaaer)

Tiende og sidste Scene.

De Forrige, uden Lady Tempest.

Lady Mary. Der gaaer hun med mit Skjøl.

Sir Arthur. Som jeg haaber at holde Dem skadesløs for ved at give Dem Deres Frihed tilbage.

Lady Mary. Hvorledes?

Sir Arthur. Lad os sige Tingen, som den er, Lady Mary! det var i Grunden dog min Formue, De gav Deres Ja! og Alt, hvad der af den var Dem tiltænkt, Alt, hvad De af den kunde love Dem, skal De beholde uforvanskket; og det, tænker jeg, taber ikke ved, De ikke faaer mig til Tilgift. Jeg indseer, jeg har taget Feil; det var ingen Kone, men en Søster og en Datter, jeg paa mine gamle Dage skulde ønske mig. Lad mig nu finde Søsteren i Dem, som jeg haaber at finde Datteren i min Clary.

Lord Sedley (tager Ordet fra de andre) Min Fader!

Sir Arthur. Nei! Du kan ikke blive høiere, end min Svigerson. Nu Clary! (rækker hende Edgars udstrakte Haand).

Miss Clary. Min Fader! (klynger sig op ad ham med den ene Arm, og rækker Edgar den anden Haand).

Sir Arthur. Nu Søster Mary!

Lady Mary. Ædle Mand!

Sir Arthur. Nu slaa til! slaa til! en trofast Broder er altid vel saameget værd som et ostindisk Shawl!

Ende.

Til Læseren.

Emnet til nærværende Stykke er udentvivl først behandlet paa tydsk af Prof. Rambach, hvis Arbeide jeg imidlertid ikke har kunder overkomme; en fransk Bearbeidelse deraf, som jeg fandt i Theatre des varietés etrangeres, forekom mig saa lidet heldig, at jeg fristedes til selv at prøve min Lykke derpaa med saa betydelige Forandringer saavel i selve Fabelen, som især i Caractertegningen, og Dialogen, at jeg maaskee uden synderlig Frygt for at blive beskyldt for Plagiat, kunde udgivet Stykket for originalt. I det jeg imidlertid herved selv har angivet mine Forgiængere, har jeg sat enhver Vedkommende istand til at dømme, hvad jeg skylder dem eller ikke.

Bakkeh. den 30 Oct. 1809.

Rahbek.

Hos Forlæggeren paa Børsen No. 5 findes tilkiøbs:

Forførelsens Offer eller Savoyardinden. Skuespil i tre Akter efter Pigault le Brun, ved N. T. Bruun. 8. 1809. indh. 48 ß.

Lystspillet, et originalt Lystspil i fem Acter. Udgivet af Theater-Direktionen. 8. 1809. indh. 48 ß.

Skuespilleren imod sin Villie eller Comedien paa Landet, Lystspil i 1 Akt efter Dorvigny og Kotzebue ved N. T. Bruun. 8. 1809. indh. 28 ß.

Slægtskabet eller de tre Brødre. Comedie i 5 Akter af Kotzebue. Frit oversat ved N. T. Bruun. 8. 1809. indh. 48 ß.

Den Døve, eller Vertshuset fuldt af Giæster. Comedie i 3 Akter, oversat efter Le Sourd ou l'auberge pleine af Desforges ved N. T. Bruun. indh.

Solen, eller Ugebladet. Skuespil i 1 Akt ved Prof. Rahbek. 8. 1809.

Den unge Moder eller Privat Skuespillet. Comedie i to Akter af Dupaty. Frit oversat ved N. T. Bruun. 8. 1809.

Knud, Danmarks Hertug, Sørgespil i fem Akter af Prof. Sander. 8. 1809. indh. 64 ß.

Adspredte Efterretninger om Knud Lavard. Samlede og udgivne efter Suhm ved S. A. Jørgensen. 8. 1809. indh. 20 ß.

Siri Brahe eller De Nysgierrige. Et Skuespil i tre Optoge af Hans Majestæt Gustav den Tredie, Konge i Sverrig. 8. Kbh. 795. indh. 36 ß.

Endres og Sigrids Bryllup, et Syngestykke i 3 Handlinger af Biskop J. N. Bruun. 8. Kbh. 791. 12 ß.

Fædrenelands-Kierlighed, eller den qvæstede Matros af anden April 1801. Et Fædrenelands Original-Skuespil af Binau. 8. Odense 1802. 16 ß.

Gorm den Gamle, et historisk Skuespil af Birgithe Cather. Bsye. sk. 8. 784. Skrivp. 48 ß.

Pamela af C. Goldoni, oversat af det Franske. 8. Christiania. 24 ß.

Claes Rhynholt, et Sørge-Spil i tre Optoge. stor 8. Kbh. 770. 16 ß.

Seladon og Daphnis, et Hyrde-Stykke i tre Handlinger af J. Wiborg. 8. Kbh. 790. 16 ß.

Elskovs Magt. Et Syngespil i to Akter af E. Mazzola, hvortil Musikken er componeret af Rauman. Oversat af L. Knudsen. 8. 32 ß.

Indianeren i England. Et Lystspil i tre Akter af A. Kotzebue. 8. 793. indh. 40 ß.

Faldne Pigers Biografier. Et Speil for det smukke Kiøn. Fremstillet til Opmærksomhed for ædle Mødre og til Advarsel for skyldfrie Piger. 8. 1805. 56ß.

Lafontaine, A., det daglige Liv, eller saaledes gaaer det i Verden. 3 Dele. 8. 1804 og 1805. 2 Rdlr. 80 ß. Trkp. 3 Rdlr. 48 ß. Skrp.

— Baron v. Bergedorf eller Dydsprincipet. 8. 1804. 1 Rdlr.

— Edvard og Margrethe eller det menneskelige Liv i klart Speil. 2 Dele. 8. 1805. 1 Rdlr. 80 ß.

— Klara du Pleßis og Klairant. To Elskedes Historie. Andet Opl. 8. Odense 1803. 1 Rdlr.

— Aun., Rudolf og Julie. Et Skilderie af det menneskelige Hierte. 2 Dele. 8. 1802. 1 Rdlr.

Laun F., Frieren og Faddergildet. To komiske Fortællinger. 8. 1805. 56 ß.

Karoline v. Lichtfeld. En Fortælling i to Dele. 8. 1803. 64 ß.

Julius Liontar. En Røverhistorie af det syttende Aarhundrede. 8. 1803. 56 ß.

Evelina eller et ungt Fruentimmers Indtrædelse i Verden, af Miß Burney. 1ste Deel. Oversat af det Engelske. 8. 1805. 64 ß. (Anden og tredie Deel er under Pressen.)

Eulalie eller den gode Kone af G. Schilling. 8. 1803. 64 ß.

Grundtvig, N. F. S. Maskeradeballet i Danmark 1808. Et Syn. 8. indh. 12 ß.

— Nordens Mythologie eller Udsigt over Eddalæren. 8. 1808. 72 ß.